

WIADOMOŚCI ARCHIDIECEZJALNE

ORGAN URZĘDOWY ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

LIPIEC-SIERPIEŃ 2023

STOLICA APOSTOLSKA

102

Orędzie papieża Franciszka na Światowy Dzień Modlitw o Ochronę Świata Stworzonego

(1 września 2023)

Drodzy bracia i siostry! „Niech się rozleje sprawiedliwość i pokój” – jest to tegoroczny temat Ekumenicznego Czasu dla Stworzenia, zainspirowany słowami proroka Amosa: „Niech sprawiedliwość wystąpi jak woda z brzegów i prawda niech się wyleje jak nie wysychający potok!” (5, 24).

Ten wyrazisty obraz Amosa mówi nam, czego pragnie Bóg. Bóg chce, aby panowała sprawiedliwość, która jest tak istotna dla naszego życia jako dzieci stworzonych na obraz Boga, jak woda dla naszego przetrwania fizycznego. Ta sprawiedliwość musi wylać się tam, gdzie jest potrzebna, a nie ukrywać się zbyt głęboko lub zniknąć jak woda parująca, zanim będzie mogła nas utrzymać. Bóg chce, aby każdy starał się być sprawiedliwy w każdej sytuacji, aby

zawsze starał się żyć zgodnie z Jego prawami i w ten sposób umożliwiał pełny rozkwit życia. Kiedy szukamy najpierw królestwa Bożego (por. Mt 6, 33), utrzymując właściwą relację z Bogiem, rodzajem ludzkim i przyrodą, wówczas sprawiedliwość i pokój mogą płynąć jak niewyczerpany strumień czystej wody, karmiąc ludzkość i wszystkie stworzenia.

W piękny letni dzień w lipcu 2022 roku rozważałem te sprawy podczas mojej pielgrzymki nad brzegiem jeziora Św. Anna w prowincji Alberta w Kanadzie. Jezioro to było i jest miejscem pielgrzymek dla wielu pokoleń rdzennej ludności. Jak powiedziałem przy tej okazji, przy akompaniamencie bębnow: „Ileż to serc przychodziło tu spragnionych i bez tchu, obciążonych ciężarami życia, i to nad tymi wodami znalazło pocieszenie i siłę, aby iść naprzód! Także tu, zanurzeni w dziele stworzenia, możemy usłyszeć jeszcze jeden bijący rytm, matczyzny rytm ziemi. I tak jak tętno dziecka, poczęwszy od łona matki, jest zharmonizowane z jej tętnem, tak też, aby wzrastać jako istoty ludzkie, musimy dopasować rytmy życia do rytmów stworzenia, dającego nam życie” (Homilia nad jeziorem Św. Anny, Kanada, 26.07.2022 r.).

W tym Czasie dla Stworzenia skupmy się na tych rytmach serca: naszym, naszych matek i babć, pulsie serca stworzenia i rytmie serca Boga. Dziś nie są one zharmonizowane, nie biją razem w sprawiedliwości i pokoju. Zbyt wielu nie może pić z tej potężnej rzeki. Wysłuchajmy zatem apelu, by stanąć po stronie ofiar niesprawiedliwości środowiskowej i klimatycznej oraz zakończyć tę bezsensowną wojnę ze stworzeniem.

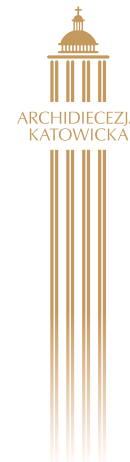
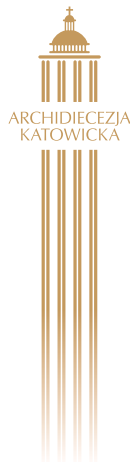
Widzimy skutki tej wojny w wielu wysychających rzekach. „Ponieważ tak rozległe stały się pustynie wewnętrzne, na świecie mnożą się zewnętrzne pustynie” – powiedział kiedyś Benedykt XVI (Homilia z okazji inauguracji pontyfikatu, 24.04.2005 r.). Rozpasany konsumpcjonizm, napędzany przez samolubne serca, zakłóca obieg wody na naszej planecie. Nieokiełznane wykorzystanie paliw kopalnych i wycinanie lasów powoduje wzrost temperatur i poważne susze. Przerażające niedobory wody coraz częściej dotyczą nasze domy, od małych wspólnot wiejskich po duże metropolie. Ponadto grabieżcze gałęzie przemysłu wyczerpują i zanieczyszczają nasze źródła wody pitnej, stosując ekstremalne praktyki, takie jak szczelinowanie hydrauliczne w celu wydobycia ropy i gazu, niekontrolowane megaprojekty wydobywcze i intensywne hodowla zwierząt. „Siostra woda”, jak nazywa ją święty Franciszek, jest rozgrabiana i staje się „towarem podlegającym prawom rynku” (Laudato si’, 30).

Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) stwierdza, że pilne działania na rzecz klimatu mogą zapewnić, iż nie przegapimy okazji do stworzenia bardziej zrównoważonego i sprawiedliwego świata. Możemy i musimy zapobiec, aby nie doszło do gorszych konsekwencji. „Wiele można zrobić!” (tamże, 180), jeśli, podobnie jak wiele strumieni i potoków, w końcu połączymy się w potężną rzekę, aby nawadniać życie naszej wspaniałej planety i naszej ludzkiej rodziny na rzecz przyszłych pokoleń. Połączmy ręce i podejmijmy odważne kroki, aby sprawiedliwość i pokój mogły płynąć po całej Ziemi.

Jak możemy wnieść swój wkład do potężnej rzeki sprawiedliwości i pokoju w tym Czasie dla Stworzenia? Co możemy uczynić, zwłaszcza jako Kościoły chrześcijańskie, aby uzdrowić nasz wspólny dom w taki sposób, żeby na nowo tętnił życiem? Musimy podjąć decyzję o przemianie naszych serc, naszego stylu życia i polityki publicznej, które rządzą naszymi społeczeństwami.

Po pierwsze, wnieśmy swój wkład do tej potężnej rzeki poprzez przemianę naszych serc. Jest to niezbędne, jeśli ma się rozpocząć jakkolwiek inna przemiana. Jest to „nawrócenie ekologiczne”, do którego dokonania wezwał nas św. Jan Paweł II: odnowienie naszej relacji ze stworzeniem, tak abyśmy nie traktowali go już jako przedmiotu wyzysku, ale wręcz przeciwnie, cenili je jako święty dar od Stwórcy. Uświadommy sobie zatem, że holistyczne podejście wymaga od nas praktykowania ekologicznego szacunku w czterech wymiarach: wobec Boga, wobec naszych bliźnich dnia dzisiejszego i jutrzejszego, względem całej przyrody i względem nas samych.

Odnosząc się do pierwszego z tych wymiarów, Benedykt XVI wskazał na pilną potrzebę zrozumienia, że Stworzenie i Odkupienie są nierozłączne: „Odkupiciel jest Stwórcą i jeśli my nie głosimy Boga w całej tej Jego wielkości – jako Stwórcy i Odkupiciela – pomniejszamy również znaczenie samego odkupienia” (Rozmowa w katedrze w Bressanone, 6.08.2008r.). Stworzenie odnosi się do tajemniczego i wspaniałego Bożego aktu stworzenia tej majestatycznej i pięknej planety i tego wszechświata z niczego, a także do skutku tego działania, wciąż trwającego, którego doświadczamy jako niewyczerpanego daru. Podczas liturgii i osobistej modlitwy w „wielkiej katedrze stworzenia” (Orędzie na Światowy Dzień Modlitw o Ochronę Świata Stworzonego, 21.07.2022 r.) wspominamy

Wielkiego Artystę, który tworzy jakże wiele piękna i zastanawiamy się nad tajemnicą, wypływającą z miłości, decyzji stworzenia kosmosu.

Po drugie, przyczynmy się do przepływu tej potężnej rzeki, zmieniając nasz styl życia. Wychodząc od wdzięcznego podziwu dla Stwórcy i stworzenia, wyrażmy skruchę za nasze „grzechy ekologiczne”, jak zauważa mój brat, Patriarcha Ekumeniczny Bartłomiej. Grzechy te wyrządzają szkodę światu przyrody, a także naszym braciom i siostram. Z pomocą łaski Bożej podejmijmy styl życia, w którym jest mniej odpadów i mniej niepotrzebnej konsumpcji, zwłaszcza tam, gdzie procesy produkcyjne są toksyczne i niezrównoważone. Starajmy się najbardziej, jak to możliwe zwracać uwagę na nasze nawyki i wybory gospodarcze, aby wszyscy mogli poczuć się lepiej: nasi bliźni, gdziekolwiek się znajdują, a także nasze wnuki. Współpracujmy z nieustannym Bożym dziełem stwórczym poprzez wybory pozytywne: wykorzystując zasoby tak oszczędnie, jak to możliwe, praktykując radosną wstrzemięźliwość, utylizując i przerabiając odpady na surowce wtórne oraz korzystając z coraz bardziej dostępnych produktów i usług, które są odpowiedzialne ekologicznie i społecznie.

Wreszcie, aby potężna rzeka nadal płynęła, musimy zmienić politykę publiczną, która rządzi naszymi społeczeństwami i kształtuje życie dzisiejszej i przyszłej młodzieży. Polityka gospodarcza, która sprzyja skandalicznemu bogactwu nielicznych, a warunkom degradacji dla wielu, oznacza koniec pokoju i sprawiedliwości. Oczywiście jest, że najbogatsze narody zaciągnęły „dług ekologiczny” (Laudato si', 51) [5]. Światowi przywódcy uczestniczący w szczycie COP28, planowanym w Dubaju w dniach od 30 listopada do 12 grudnia bieżącego roku, muszą wysłuchać nauki i rozpocząć szybką i sprawiedliwą przemianę, aby zakończyć erę paliw kopalnych. Zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w ramach porozumienia paryskiego, mającymi na celu ograniczenie groźby globalnego ocieplenia, nonsensem jest zezwalanie na dalszą eksplorację i rozbudowę infrastruktury paliw kopalnych. Podnieśmy głos, aby powstrzymać tę niesprawiedliwość wobec ubogich i naszych dzieci, które poniosą najgorsze skutki zmian klimatycznych. Apeluję do wszystkich ludzi dobrej woli, aby działali zgodnie z tymi wytycznymi, dotyczącymi społeczeństwa i przyrody.

Inna perspektywa równoległa jest specyficzna dla zaangażowania Kościoła katolickiego na rzecz synodalności. W tym roku zakończenie Czasu dla Stworzenia, 4 października, w święto św. Franciszka, zbieganie

się z otwarciem Synodu o Synodalności. Podobnie jak rzeki zasilane tysiącem małych strumieni i większych potoków, proces synodalny, który rozpoczął się w październiku 2021 r., zaprasza wszystkich członków na poziomie osobistym i wspólnotowym, do zgromadzenia się w majestatycznej rzece refleksji i odnowy. Cały Lud Boży jest zaproszony do angażującego procesu dialogu i nawrócenia synodalnego.

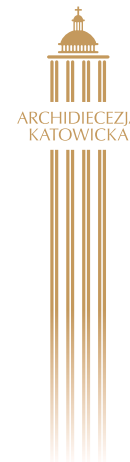
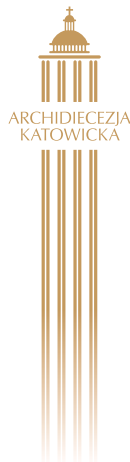
Podobnie jak dorzecze rzeki z wieloma dopływami, dużymi i małymi, Kościół jest wspólnotą niezliczonych Kościołów lokalnych, wspólnot zakonnych i stowarzyszeń, które czerpią z tej samej wody. Każde źródło wnosi swój unikalny i niezastąpiony wkład, aż wszystkie wpłyną do ogromnego oceanu miłosiernej miłości Boga. Tak jak rzeka jest źródłem życia dla środowiska, które ją otacza, tak nasz Kościół synodalny musi być źródłem życia dla wspólnego domu i wszystkich, którzy w nim mieszkają. I tak jak rzeka daje życie różnym gatunkom zwierząt i roślin, tak Kościół synodalny musi dawać życie, siejąc sprawiedliwość i pokój w każdym miejscu, do którego dociera.

W lipcu 2022 roku w Kanadzie wspominałem Jezioro Galilejskie, gdzie Jezus uzdrowił i pocieszył bardzo wielu ludzi, i gdzie ogłosił „rewolucję miłości”. Dowiedziałem się, że jezioro Św. Anny jest również miejscem uzdrowienia, pocieszenia i miłości, miejscem, które „przypomina nam, że braterstwo jest prawdziwe, jeśli łączy tych, którzy są od siebie daleko, że orędzie jedności, które Niebo zsyła na ziemię, nie lęka się różnic i zaprasza nas do komunii, do komunii różnic, aby wyruszyć razem, ponieważ wszyscy – wszyscy! – jesteśmy pielgrzymami w drodze” [6].

W tym Czasie dla Stworzenia, jako idący za Chrystusem na naszej wspólnej drodze synodalnej, żyjemy, pracujemy i módlmy się, aby nasz wspólny dom znów obfitował w życie. Niech Duch Święty nadal unosi się nad wodami i prowadzi nas, abyśmy „odnowili oblicze ziemi” (por. Ps 104, 30).

FRANCISZEK

Rzym, u Św. Jana na Lateranie, 13 maja 2023 roku.

EPISKOPAT POLSKI
103**Apel****na sierpień – miesiąc abstynencji 2023**

Sierpniowe dni w historii naszej Ojczyzny niejednokrotnie zmieniły jej bieg. Walka o wolność, poświęcenie polskich bohaterów, nadzieja na odnowę, jak również wielka radość z odniesionych zwycięstw – składają się na szczególną atmosferę tego miesiąca. Dominuje w niej troska o losy narodu. Troska, którą Polacy przyzwyczaili się składać w dłonie Maryi, swojej Królowej. Te dwie piękne cechy Polaków – miłość Ojczyzny i miłość Matki Bożej, były i są nadal źródłem wielu potrzebnych inicjatyw budujących naszą jedność, pomagających nam trwać w wierze. Dlatego sierpień przeżywamy jako miesiąc dobrowolnej rezygnacji z alkoholu z motywów patriotycznych i religijnych. Zachęca do tego Episkopat Polski od 1984 roku.

Dobrowolna abstynencja szczególną formą praktykowania trzeźwego stylu życia

Apel sierpniowy co roku spotyka się z wielkim zainteresowaniem różnych grup społecznych. Ten fakt cieszy, gdyż jest oznaką ważności tej inicjatywy nie tylko dla wiernych Kościoła, ale i dla całego społeczeństwa. Jednocześnie rodzi on konieczność wyjaśnienia niektórych pojęć i odpowiedzi na pojawiające się przy tej okazji pytania. Istotne jest, aby dobrze rozumieć, czym jest trzeźwość w odniesieniu do alkoholu. Przybiera ona w tym wymiarze trzy podstawowe formy.

Po pierwsze, dla części społeczeństwa praktykowanie trzeźwości oznacza stały umiar w używaniu napojów alkoholowych. Umiar jest to sięganie po alkohol bardzo rzadko i w małych (wręcz symbolicznych) ilościach, tak aby w żaden sposób nie zmieniła się świadomość, emocje, decyzyjność. Kolejną formą zachowywania trzeźwości jest obowiązkowa, całkowita rezygnacja z używania alkoholu, np. ze względu na wiek,

stan zdrowia, obowiązki. Trzecią formą jest dobrowolna abstynencja. Podejmowana jest ona z różnych motywów, najczęściej jako post, jako wynagrodzenie za grzechy, a także jako świadectwo dla innych, że można cieszyć się życiem, bawić się, wypoczywać, świętować bez alkoholu. Trzeźwość to warunek życia w wolności, miłości i dobrobycie.

To wyjaśnienie pomaga nam odpowiedzieć na pytanie, dlaczego sierpień jest miesiącem abstynencji, a nie tylko trzeźwości. Otóż zachowanie trzeźwości, jako cnoty moralnej, obowiązuje przez wszystkie miesiące roku, włącznie z sierpniem. Krótko mówiąc – każdy miesiąc roku jest miesiącem trzeźwości. Natomiast abstynencja sierpniowa jest dobrowolną decyzją z motywów religijnych, moralnych i patriotycznych.

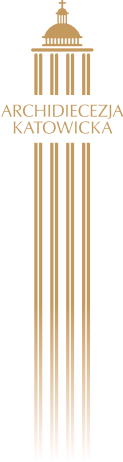
Pragniemy podkreślić, że apel o rezygnację z używania alkoholu w sierpniu jest zachętą, a nie nakazem. Zachętą, aby ci, którzy mogą umiarkowanie korzystać z napojów alkoholowych, dobrowolnie z tego zrezygnowali i w ten sposób stali się szczególnymi świadkami Chrystusowej wolności.

Miesiąc abstynencji a współczesne wyzwania związane z uzależnieniami

Współczesna nauka jednoznacznie potwierdza zgubny wpływ nałogów, zwłaszcza alkoholizmu, na kondycję zdrowotną jednostek i całych społeczeństw. Uzależnienie od alkoholu to śmiertelna choroba, powodująca corocznie kilka milionów zgonów na całym świecie. Na skutek nadużywania alkoholu znacząco zwiększa się umieralność osób w młodym i średnim wieku. Musimy też pamiętać, że najwięcej szkód społecznych przynosi pijaństwo.

Natomiast dobroczynny wpływ okresowego czy stałego postu od alkoholu jest znany od dawna. Potwierdza to Kościół wzywając do jego podejmowania w Adwencie, Wielkim Poście, czy w naszej Ojczyźnie także w sierpniu. Nie chodzi tu tylko o zdrowie fizyczne i psychiczne, o które należy dbać wypełniając V przykazanie Dekalogu, ale także o kondycję duchową.

Dobrowolny post od alkoholu podejmowany z motywów religijnych pomaga w rozwoju duchowym i w zjednoczeniu z Chrystusem, który jest jedynym Dawcą prawdziwej wolności. Jest to też piękne świadectwo w społeczeństwie, które ma poważne problemy z praktykowaniem cnoty trzeźwości. To świadectwo jest konieczne, aby skutecznie przeciwdziałać ogromnemu cierpieniu milionów ludzi w naszej Ojczyźnie. Nietrzeźwość

bowiem powoduje nie tylko wymierne straty materialne, ale jest również źródłem poważnych problemów zdrowotnych, psychicznych i duchowych.

Sierpniowe inicjatywy abstynenckie Kościoła w Polsce

Kościół daje największy i najbardziej trwały motyw troski o trzeźwość narodu. Jest nim miłość do Boga i do bliźniego. Dlatego w sierpniu – miesiącu abstynencji, w polskich diecezjach, w różnych ośrodkach i wspólnotach, organizowane są wydarzenia, takie jak: pielgrzymki w intencji trzeźwości narodu, rekolekcje, sympozja, zabawy, spotkania i pikniki bezalkoholowe. Wiele osób składa podczas nich świadectwa nawrócenia, uzdrowienia z nałogu, ale także świadectwa podkreślające, jak piękny i owocny jest dar dobrowolnej abstynencji od alkoholu. Wszystkim zaangażowanym w te działania, uczestnikom i osobom, które propagują abstynencki styl życia, składamy serdeczne podziękowania.

Jako członkowie Kościoła zdajemy sobie sprawę z odpowiedzialności za wypełnianie w codziennym życiu nauczania św. Jana Pawła II i bł. Kard. Stefana Wyszyńskiego, na temat wolności wewnętrznej człowieka i troski o trzeźwość całego narodu. Sierpień to dobry czas i okazja, aby jeszcze lepiej poznać to nauczanie i nim żyć. To także dobry czas, aby jeszcze bardziej zjednoczyć się wokół ważnej inicjatywy Apostolstwa Trzeźwości w Polsce, jaką jest Narodowy Program Trzeźwości.

Jedność w działaniu na rzecz troski o trzeźwość w naszej Ojczyźnie

Prośbę o dar dobrowolnej abstynencji w sierpniu kierujemy przede wszystkim do wierzących, aby w duchu odpowiedzialności za swoje życie, życie bliskich i wszystkich, których Bóg stawia na ich drodze, podjęli post w intencji trzeźwości narodu.

Prosimy ludzi mediów, aby tworzyli kulturę trzeźwości poprzez promocję postaw abstynenckich. Prosimy pracowników kultury i nauki, aby w swoim życiu zawodowym dawali świadectwo życia bez nałogów. Aby owoce ich pracy uczyły wszystkich odbiorców, a zwłaszcza młode pokolenie, pięknego, wolnego życia.

Prosimy sprawujących władzę państwową i samorządową, aby autentycznie przejęli się losem Polaków dotkniętych i zagrożonych plagą pijaństwa i alkoholizmu. Aby podjęli natychmiastowe działania naprawcze, pozwalające na ograniczenie tak wysokiego spożycia alkoholu, które wprost zagraża istnieniu narodu. Przede wszystkim należy zakazać reklamy alkoholu i ograniczyć jego dostępność fizyczną i ekonomiczną.

Prosimy wszystkich liderów życia społecznego, duchownych i świeckich, o zaangażowanie się w dzieło troski o trzeźwość narodu. To w dużej mierze od waszych postaw i decyzji oraz wzoru życia zależy, czy nasz naród będzie prawdziwie wolny wewnątrz.

Apel kierujemy do wszystkich ludzi dobrej woli, aby włączyli się do tej inicjatywy. Bowiem wartość trzeźwego życia jest wartością ogólnoludzką, a nie tylko zobowiązaniem o charakterze religijnym. Wszyscy też jesteśmy odpowiedzialni za przyszłość naszej Ojczyzny.

Niech Maryja, Królowa Polski, wspiera swoim przemożnym wstawiennictwem nasze dobre postanowienia i działania. Niech pomaga nam w codziennej pracy nad przywróceniem kultury trzeźwości w naszym narodzie.

BP TADEUSZ BRONAKOWSKI

Przewodniczący Zespołu KEP

ds. Apostolstwa Trzeźwości i Osób Uzależnionych

Łomża, 28 maja 2023 roku

104

Komunikat na XXIV Ogólnopolski Tydzień św. Krzysztofa

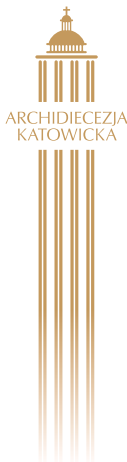
(23–30 lipca 2023)

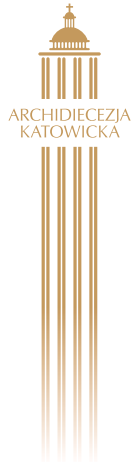
Z Kościołem na misyjnych drogach

Czcigodni bracia Kapłani! Drogie osoby życia konsekrowanego! Siostry i bracia w Chrystusie! Szanowni kierowcy, motocykliści, rowerzyści i wszyscy użytkownicy dróg!

W lipcowe dni, które dla tak wielu są czasem wakacji i urlopów, przeżywamy w Polsce, już po raz XXIV Ogólnopolski Tydzień św. Krzysztofa. Tym razem ten obchód przypada w dniach 23–30 lipca 2023. Jest to rozszerzone wspomnienie Patrona Kierowców i Podróżnych – św. Krzysztofa.

Jest to czas, w którym pochylamy się z troską nad sprawami kierujących pojazdami i wszystkich, którzy poruszają się po drogach. Oprócz

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

zasiadających za kierownicą samochodów osobowych czy ciężarowych, coraz większą grupę stanowią tzw. niechronieni użytkownicy, to znaczy motocykliści, rowerzyści i korzystających z UTO – urządzeń transportu osobistego, m.in. hulajnóg. Ogromne zagęszczenie ruchu na wielu drogach i różnorodność pojazdów staje się dla wszystkich wyzwaniem, a także jest przedmiotem duszpasterskiej troski Kościoła. Chodzi bowiem o bezpieczeństwo, zdrowie i życie poruszających się po drogach, od najmłodszych po seniorów. Wraz z wysiłkiem, troską oraz zaangażowaniem tak wielu instytucji i grup oraz osób indywidualnych na polu bezpieczeństwa ruchu drogowego, potrzebne jest także spojrzenie przez pryzmat wiary i chrześcijańskiego świadectwa, bowiem tylko wspólny wysiłek może przynosić oczekiwane owoce. Znak błogosławieństwa kierowców i poświęcenia pojazdów ma nas mobilizować do mądrego korzystania z naszych pojazdów oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa drogowego oraz przypominać o naszej odpowiedzialności przed Bogiem. Musimy czynić wszystko, by brakiem rozsądku czy lekkomyślnością nie stać się przyczyną wypadku czy tragedii. Jako wierzący, powinniśmy dawać świadectwo, zgodnie z powiedzeniem: „jestem chrześcijaninem także za kółkiem”, tworząc wokół atmosferę życzliwości i kultury na drodze.

Treść obchodów Tygodnia św. Krzysztofa nie wyczerpuje się jednak w duszpasterskiej trosce o bezpieczne poruszanie się po drogach. Integralną jego częścią jest także aspekt misyjny w jego praktycznym wymiarze. Uświadomić ma to nam też hasło Tygodnia: „Z Kościołem na misyjnych drogach”. Posłani przez Kościół misjonarze i misjonarki, do wypełnienia powierzonej im misji potrzebują narzędzi, którymi są środki transportu. Są one tym bardziej cenne w posłudze misyjnej, że w bardzo wielu miejscach, gdzie posługują misjonarze trudno byłoby liczyć na jakiś inny rodzaj transportu, co skutkowałoby pozostawieniem ludzi bez Sakramentów, opieki duchowej i wsparcia materialnego, a chorzy nie otrzymaliby koniecznej pomocy. Rodzaj pojazdów zależy od warunków geograficznych i rodzaju dróg, którymi misjonarze docierają do swoich wiernych.

Tym rodzajem pomocy polskim misjonarzom i misjonarkom w imieniu Kościoła w Polsce zajmuje się MIVA Polska – stowarzyszenie na rzecz środków transportu dla misjonarzy, działające pod patronatem Komisji Episkopatu ds. Misji. MIVA jako inicjator corocznych obchodów Tygodnia św. Krzysztofa, co roku zaprasza kierowców i użytkowników

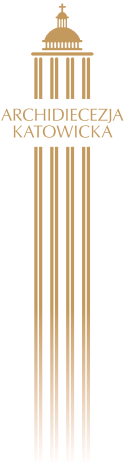
ków pojazdów do udziału w Akcji św. Krzysztof – 1 grosz za 1 kilometr na pojazdy misyjne. Każdy kierowca może złożyć w formie podziękowania za szczęśliwe podróże oraz opiekę i błogosławieństwo Boże podczas jazdy, dobrowolne wsparcie na zakup pojazdów dla misji. W ten sposób kierowcy mogą stawać się misyjnymi współpracownikami i uczestniczyć w realizacji Chrystusowego mandatu misyjnego: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody...” (Mt 28, 19).

Jako Przewodniczący Komisji Episkopatu ds. Misji pragnę wyrazić moją szczerą wdzięczność wobec wszystkich Darczyńców i Ofiarnodawców za każdy dar serca złożony na środki transportu dla polskich misjonarzy. Składam podziękowanie biskupom, kapłanom, osobom konsekrowanym i wiernym świeckim za zaangażowanie oraz otwartą i wielkoduszną współpracę na rzecz pomocy misjonarzom.

W ubiegłym roku 2022 dzięki zebranych ofiarom MIVA Polska zrealizowała 88 projektów na zakup 844 różnych pojazdów w 28 krajach świata, najwięcej w krajach Afryki i Ameryki Łacińskiej: 41 samochodów, w tym 3 busy i 1 ambulans do misyjnego szpitala w Kamerunie; 42 motocykle (23 – do posługi misjonarzy i 19 – do posługi katechistów misyjnych); 1 quad, 1 łódź motorowa, 1 moto-furgon medyczny. Rozpoczęta też została budowa „Pływającej Przychodni” – „Corazón de Polonia” (Serce z Polski) do peruwiańskiej Amazonii. Katechiści współpracujący z polskimi misjonarzami i misjonarkami otrzymali 310 rowerów, zaś dla niepełnoprawnych na misjach przekazano 447 wózków inwalidzkich. Pomoc MIVA na te pojazdy wyniosła łącznie 3 716 945,00 zł. Jest ona bezcennym wkładem Kościoła w Polsce oraz indywidualnych wiernych i ludzi dobrej woli w realizację powszechnej misji Kościoła.

Kiedy w Tygodniu św. Krzysztofa wpatrujemy się w wizerunek „Niosącego Chrystusa”, Patrona Kierowców i Podróżnych, pragnę i tym razem zaprosić do udziału w Akcji św. Krzysztof 1 grosz za 1 kilometr i do solidarnego wsparcia na zakup pojazdów misyjnych. Zwracam się też z gorącą prośbą, by w parafiach odbyła się modlitwa za wszystkich kierujących pojazdami oraz błogosławieństwo kierowców z poświęceniem pojazdów, a przy okazji proszę o zbiórkę ofiar na środki transportu na misje. O aktualnych potrzebach na misje w tym zakresie można przeczytać w materiałach wysłanych do parafii oraz na stronie www.miva.pl.

Drodzy bracia siostry! Przyzywam wstawiennictwa św. Krzysztofa i opieki Matki Bożej nad wszystkimi kierowcami i użytkownikami po-

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT
POLSKI

jazdów oraz podróznymi, a także Dobrodziejami i współpracownikami misji i udzielam wszystkim pasterskiego błogosławieństwa.

BP. JAN PIOTROWSKI

Biskup Kielecki

Przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji

Kielce, 6 czerwca 2023 roku

105

List Pasterski z okazji XIII Tygodnia Wychowania

Wspólnota słuchająca i ewangelizująca

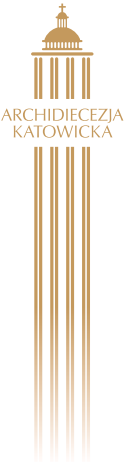
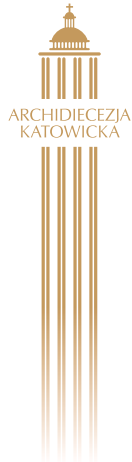
Drodzy Bracia i Siostry, w dzisiejszej Ewangelii Jezus zwraca uwagę Piotrowi, że „nie myśli po Bożemu, lecz po ludzku” (Mt 16, 23), zaś św. Paweł w odczytanym fragmencie Listu do Rzymian kieruje do nas wezwanie: „przemieniajcie się przez odnawianie umysłu, abyście umieli rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe” (Rz 12, 2). W obu tych tekstach obecny jest apel, abyśmy w naszym myśleniu i podejmowanych decyzjach rozeznawali wolę Boga wobec nas żyjących w określonym momencie dziejów świata i Kościoła. W takiej optyce chcemy odczytywać rozpoczynający się za tydzień 10 września 2023 roku XIII Tydzień Wychowania. Jest to czas „odnawiania naszego umysłu” w refleksji nad dziełem wychowania.

Hasło tegorocznego Tygodnia Wychowania: „Wspólnota słuchająca i ewangelizująca” nawiązuje do zwołanego przez papieża Franciszka Synodu o synodalności, którego myśl przewodnia brzmi: „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja”. Celem synodu jest właśnie rozeznawanie tego, co mówi do nas i do Kościoła Bóg, który jest obecny i działa w świecie (Vademecum Synodu o synodalności, 2.3). Z pewnością część z Was uczestniczyła w spotkaniach synodalnych organizowanych w Waszych diecezjach. Już za miesiąc, w dniach od 4 do 29 października 2023 roku, w Watykanie odbędą się obrady Synodu, który wkracza w fazę powszechną. Mają w nim swój udział ci wszyscy,

którzy poprzez swoją modlitwę, wsłuchiwanie się w głos Ducha Świętego i osobiste wypowiedzi byli zaangażowani w spotkania synodalne na wcześniejszych etapach.

Uczmy się budować wspólnotę

Obecne w świecie podziały i brak jedności nie są bólem charakterystycznym jedynie nasze czasy. Były one już widoczne w Kościele czasów apostołskich. Św. Paweł wyrzucał Koryntianom: „Jeżeli bowiem jest między wami zawiść i niezgoda, to czyż nie jesteście cielesni i nie postępujecie tylko po ludzku?” (1 Kor 3, 3). Dzisiaj wezwanie do zgody i wspólnoty pozostaje nadal aktualne. Ileż mamy okazji, aby ćwiczyć się w budowaniu dojrzałych relacji z bliźnimi w środowisku domu rodzinnego, szkoły czy parafii. Otwieranie serc wychowanków na drugiego człowieka w duchu miłości bliźniego nabiera szczególnego znaczenia w kontekście dramatu deptania ludzkiej godności i niesprawiedliwości w różnych częściach świata, trwających na świecie konfliktów zbrojnych, zwłaszcza wobec wojny na Ukrainie. Niech motywem do realizacji tego zadania będą słowa św. Matki Teresy z Kalkuty: „Pokój i wojna zaczynają się w domu. Jeśli naprawdę pragniemy pokoju na świecie, zacznijmy od wzajemnej miłości w naszych własnych rodzinach”. W ramach przygotowań do Synodu przypomniano, że „podążanie razem” odbywa się na dwa sposoby: „Po pierwsze, podążamy razem, ze sobą nawzajem, jako Lud Boży. Następnie, podążamy razem jako Lud Boży z całą rodziną ludzką” (Vademecum, 5.3). W nawiązywaniu dojrzałych relacji z bliźnimi, począwszy od życia w rodzinie, w Ojczyźnie i wreszcie wśród braci i sióstr z innych części świata, konieczna jest zdolność do mądrego i dojrzałego przeżywania różnic, łącząca otwartość na innych z zachowaniem własnej tożsamości. Wynika ona z ewangelicznego przykazania miłości bliźniego. W sposób heroiczny przykazanie to zrealizowała rodzina Ulmów z Markowej na Podkarpaciu. Już za tydzień, 10 września 2023 roku odbędzie się tam uroczystość beatyfikacji Józefa i Wiktorii Ulmów oraz ich siedmiorga dzieci: Stasia, Basi, Władzia, Frania, Antosia, Marysi i dziecka, które w momencie śmierci było jeszcze w łonie matki. Po raz pierwszy w historii Kościoła do chwały ołtarzy zostanie wyniesiona cała rodzina wraz z nienarodzonym jeszcze dzieckiem. Ponieśli oni w dniu 24 marca 1944 roku śmierć męczeńską, ponieważ w swoim domu dali schronienie ośmiu Żydom, którzy także zostali zamordowani z rąk hitlerowców. W domu rodziny Ulmów do dziś znajduje się egzemplarz

książki zawierającej historie biblijne. Można zauważyć, że nosi on wyraźne ślady używania. Znamienne jest to, że ktoś z rodziny podkreślił czerwonym kolorem jeden z tytułów: „Przykazanie Miłości – Miłosierny Samarytanin”, a obok niego dopisał słowo: „TAK”. Widać tu niezwykłą siłę obecną w Ewangelii uzdalniającą człowieka do realizacji miłości bliźniego aż po ofiarę z własnego życia.

Wychowujmy do aktywnego uczestnictwa we wspólnocie

Drugim po budowaniu wspólnoty zadaniem Synodu jest kształtowanie postawy aktywnego uczestniczenia w jej życiu. Ważna w tym jest umiejętność wsłuchiwania się w głos Ducha Świętego i słuchania siebie nawzajem. Wobec pogłębiających się problemów z odchodzeniem wielu osób z realnego życia i przechodzeniem w wirtualny świat mediów elektronicznych, nie do przecenienia są wszystkie inicjatywy, które zakładają prawdziwe spotkanie i dialog, w którym „każdy ma prawo do bycia wysłuchanym, tak jak każdy ma prawo do wypowiedzi” (Vademecum, 2.3).

Okazją do uczenia się takiego dialogu są między innymi szkolne lekcje religii. Treści, jakie zakłada program katechezy, i poszczególne metody ich realizacji, sprzyjają postulowanemu przez Synod uczeniu się słuchania i mówienia z autentyczną odwagą i szczerością. Jako duszpasterze i katecheci powinniśmy wziąć sobie do serca wezwanie, by wysłuchiwać tych, którzy myślą inaczej niż my, a także pamiętać, że „Bóg często przemawia głosami osób łatwo wykluczanych, odrzucanych lub pomijanych”. Powinniśmy nauczyć się „słuchać tych, których możemy mieć pokusę uważać za nieważnych oraz tych, którzy zmuszają nas do rozważenia nowych punktów widzenia wiodących do ewentualnej zmiany sposobu myślenia” (Vademecum, 2.2).

Dziękujemy wszystkim Rodzicom, którzy wyrażają wolę, aby ich dziecko uczestniczyło w lekcjach religii i korzystają ze wsparcia, jakie szkolna katecheza daje w wypełnianiu spoczywającego na nich jakże ważnego zadania wychowania dzieci w wierze. Naszą wdzięczność kierujemy również w stronę Katechetów. Mamy świadomość, że oni nie tylko wspomagają rodziców, ale coraz częściej widzą potrzebę uzupełniania braków w wychowaniu religijnym dzieci.

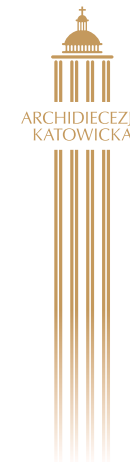
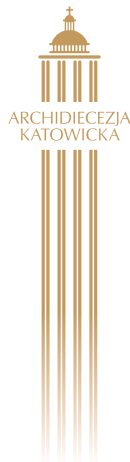
Pragniemy skierować serdeczną zachętę do młodzieży kształcącej się w szkołach ponadpodstawowych, aby dostrzegła wartość jaką ma szkolna katecheza dla całego dorosłego życia. Drodzy Uczniowie, weźcie sobie do serca słowa papieża Franciszka: „Nieważne, ile byś żył i do-

świadczył – nie dotrzesz do głębi młodości, nie poznasz prawdziwej pełni bycia młodym, jeśli nie spotkasz każdego dnia wielkiego Przyjaciela, jeśli nie będziesz przeżywał przyjaźni z Jezusem” (Christus vivit, 150). W gronie koleżanek i kolegów z klasy z pomocą katechety pogłębiajcie swą przyjaźń z Jezusem, kontynuując drogę zapoczątkowaną na chrzcie świętym i na której przyjęliście już dary Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania.

Do Dyrektorów placówek oświatowych i osób odpowiedzialnych za opracowywanie w szkołach podziałów godzin kierujemy gorącą prośbą, aby traktowali wszystkie przedmioty w sposób sprawiedliwy i nie dopuszczali do sytuacji, w których większość lekcji religii umieszczana jest pod koniec szkolnego dnia, kiedy uczniom towarzyszy już zmęczenie i pokusa, by zrezygnować z udziału w katechezie.

Dawajmy świadectwo Ewangelii

Budowanie wspólnoty i zaangażowane uczestnictwo rodzą potrzebę dzielenia się tymi doświadczeniami z innymi. Trzecim wymiarem Kościoła synodalnego jest zatem kształtowanie postaw misyjnych. Synod o synodalności ma pomóc Kościołowi w lepszym wypełnianiu jego misji ewangelizacyjnej w świecie. Papież Franciszek w obrazowy sposób przedstawia dwie postawy, jakie można przyjąć wobec wyzwań ze strony współczesnego świata. Pierwszą z nich reprezentuje postać Odyseusza – „aby nie dać się uwieść śpiewowi syren, które czarowały żeglarzy, powodując, że rozbijali się o skały, przywiązał się do masztu i zatkał uszy towarzyszom podróży”. Druga to postawa Orfeusza, który w zupełnie inny sposób reaguje na wspomniane niebezpieczeństwo: „aby oprzeć się śpiewowi syren, uczynił coś innego: zagrał melodię piękniejszą, która oczarowała syreny” (Christus vivit, 223). Nie wystarcza bierny opór wobec zła. Jezus wzywa nas do aktywnego zaangażowania w przemianę świata w duchu Ewangelii. Jednym z owoców ewangelizacji jest pojawienie się nowych misjonarzy-ewangelizatorów. W parafiach, w których zdecydowano się na ewangelizacyjny system przygotowania do bierzmowania, co roku część młodych po przyjęciu tego sakramentu angażuje się w działalność wspólnot i ruchów ewangelizacyjnych i staje się ewangelizatorami. Zachęcamy wszystkich Duszpasterzy, by otworzyli się na taki styl przygotowania do sakramentów świętych – coraz wyraźniej widzimy, że między innymi od tego zależy przyszłość Kościoła, także w naszej Ojczyźnie.

Drodzy Bracia i Siostry, inicjatywa Tygodnia Wychowania jest obecna w życiu duszpasterskim Kościoła w Polsce już od trzynastu lat. Zachęcamy Rodziców, Nauczycieli, Katechetów, Wychowawców, Duszpasterzy i wszystkich zaangażowanych w dzieło kształtowania serc dzieci i młodzieży, by tegoroczna wrześniowa refleksja, modlitwa i wszelkie działania skupione wokół problematyki wychowania były odpowiedzią na wyraźny znak czasu, jakim jest trwający w Kościele Synod o synodalności.

Na czas wspólnego rozeznawania, w jaki sposób jako Kościół możemy stawać się coraz bardziej wspólnotą, co robić, byśmy mogli w niej uczestniczyć z większym zaangażowaniem i jakie kroki podjąć, aby ta wspólnota była żywa i rodziła nowych ewangelizatorów, przyjmijcie nasze pasterskie błogosławieństwo.

KARDYNAŁOWIE, ARCYBISKUPI I BISKUPI
obecni na 395. Zebraniu Plenarnym KEP
Lidzbark Warmiński, 13 czerwca 2023 roku

106

Komunikat Rady KEP ds. Migracji, Turystyki i Pielgrzymek ws. debaty o migrantach i uchodźcach

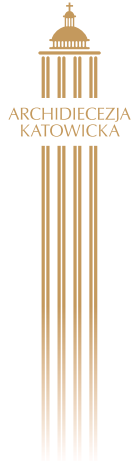
Od dłuższego czasu jesteśmy świadkami wzmożonej obecności tematyki migracyjnej w debacie publicznej. Apelujemy do wszystkich jej uczestników, polityków, publicystów i mediów o rzetelne i odpowiedzialne, zgodne z faktami i wolne od ideologii prezentowanie sytuacji uchodźców i migrantów w Polsce i Unii Europejskiej. Stanowczo przestrzegamy przed ich instrumentalnym wykorzystywaniem do rozgrywek politycznych oraz kształtowaniem postaw ksenofobicznych. Takie działania są nie do pogodzenia z chrześcijańskim nauczaniem. Tworzone antyuchodźcze czy antyimigracyjne narracje nie tylko kształtują postawy społeczne, ale mają również wpływ na życie konkretnych osób. Są one także niszczące dla prób odpowiedzialnego, wspólnego poszukiwa-

nia adekwatnych reakcji oraz odzierają uchodźcę i migranta z ludzkiej godności.

Przed Polską stoją poważne i pilne wyzwania migracyjne. Tendencje demograficzne i reguły gospodarki już skłoniły instytucje państwowe do przyjmowania obcokrajowców poszukujących pracy. Wymaga to roztropnego namysłu – opartego o fakty i naukową wiedzę, nie zaś o emocje, podsycane przekazami medialnymi i politycznymi. Przybycie uchodźców wojennych z Ukrainy czy imigrantów zarobkowych z różnych regionów świata, ale także rozwiązanie humanitarnego kryzysu na granicy polsko-białoruskiej, będącej dla części szukających godnego życia przybyszów śmiertelną pułapką, to zadania, które z całą pewnością należą obecnie do pierwszoplanowych i najpilniejszych. Wymagają jednak współpracy wszystkich szczebli władzy państwowej, świata nauki, organizacji pozarządowych i społeczeństwa. Wszyscy potrzebujemy lepiej zrozumieć mechanizmy migracyjne i przygotować się na życie w świecie kulturowo zróżnicowanym, również po to, aby uniknąć związanych z tym ewentualnych zagrożeń.

Na poziomie europejskim konieczne jest wypracowanie sprawiedliwych projektów solidarnościowych, rozkładających równomiernie obciążenia i koszty związane z pomocą osobom, które już otrzymały azyl lub status ochrony międzynarodowej. Kontrolowane procesy migracyjne dają poczucie bezpieczeństwa – w przeciwieństwie do chaotycznej migracji, często koordynowanej przez gangi przemytników, oszukujących i tworzących złudne nadzieje ludziom poszukującym godnych warunków do życia. Polskie bogate doświadczenia migracyjne, chrześcijańskie dziedzictwo, ale także niezwykle, spontaniczne, godne najwyższego uznania zaangażowanie Polaków w niesienie pomocy uciekinierom wojennym z Ukrainy powinny nas szczególnie predysponować do propagowania idei mądrej gościnności i solidarności – konstytutywnych dla wiary chrześcijańskiej. Sposobów ich praktykowania nie ma potrzeby czynić przedmiotem referendalnych rozstrzygnięć, lecz roztropnych działań i dialogu społecznego z uwzględnieniem możliwości i konsekwencji społecznych w przyszłości.

Prosimy, aby w poszukiwaniu rozwiązań skomplikowanych problemów migracyjnych, kierować się nade wszystko postawami otwartości, szacunku wobec migrantów i uchodźców oraz szeroko rozumianego dobra wspólnego. Wiąże się to z gotowością do wykraczania poza perspek-

tywą tylko narodową, natomiast przybyszów zobowiązuje do szacunku do naszej kultury, religii, prawa i zasad bezpieczeństwa. Polityka państwa wobec cudzoziemców powinna takie zasady jasno określić i konsekwentnie ich przestrzegać, aby uniknąć w przyszłości rozczarowań i niebezpieczeństw.

Przypominamy o niezbywalnym prawie każdego człowieka do migracji i poszukiwania lepszego miejsca do życia. Jest to myśl obecna w powszechnym nauczaniu Kościoła. Korzystały z tego przez wieki pokolenia Polaków. Nie można ulegać pokusie, by w imię fałszywie rozumianego patriotyzmu czy politycznych kalkulacji rozbudzać lęk, wrogość czy niechęć w stosunku do przybyszów, zwłaszcza z powodu ich statusu, religii lub pochodzenia. „Nieuregulowana sytuacja prawna migranta nie upoważnia do pomniejszania jego godności, posiada on bowiem niezbywalne prawa, których nie wolno łamać ani ignorować” – przestrzegał św. Jan Paweł II. Oczywistym obowiązkiem odpowiednich instytucji jest zapobieganie potencjalnym zagrożeniom wynikającym z nielegalnego przekraczania granic państwowych. Nie można jednak stygmatyzować przybyszów, dokonując krzywdzących uogólnień w rodzaju „każdy uchodźca czy imigrant to potencjalny terrorysta”.

Okres kampanii wyborczej zwykle powoduje natężenie politycznych emocji i zaostrzenie publicznej debaty. Zwracamy się do polityków wszystkich opcji, aby naturalne przeciwieństwo różnic zdań i troska o pomyślność ojczyzny, nie prowadziły do zachowań, które w encyklice „Fratelli Tutti” diagnozował papież Franciszek: „Najlepszym sposobem, by panować i posuwać się naprzód bez ograniczeń, jest sianie rozpacz i budzenie ciągłej nieufności, nawet jeśli jest to zakamuflowane pod maską bronięcia pewnych wartości. Dzisiaj w wielu krajach stosowany jest polityczny mechanizm jątrzenia, rozdrażniania i polaryzacji”. Niech spotkanie z przybyszem będzie dla nas jako społeczeństwa przyjmującego okazją do zasypywania wewnętrznych podziałów i budowania mostów przez poszukiwanie wspólnego dobra i jak najlepszych modeli integracji społecznej.

W Polsce powinny zostać podjęte próby wypracowania odpowiedzi na nowe, ale już poważnie obecne wyzwania, takie jak: zasady polityki migracyjnej, ochrona praw pracowniczych migrantów zarobkowych, wprowadzenie realnych mechanizmów integracji (również w celu uniknięcia zjawisk gettoizacji), objęcie wszystkich dzieci migrantów systemem oświaty, sfinansowanie programów nauki języka polskiego, za-

pewnienie godnej pomocy socjalnej przebywającym w Polsce osobom w postępowaniach o udzielenie ochrony międzynarodowej.

We wspólnocie Kościoła przypominamy, że przyjęcie uchodźców i migrantów, ich ochrona, stwarzanie szans do rozwoju oraz integracja społeczna poprzez struktury duszpasterskie, są istotnymi zadaniami w ramach posługi parafialnej. To wezwanie do niełatwej, dalekiej od utopijnych wizji, ale błogosławionej realizacji słów Zbawiciela Jezusa Chrystusa „byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie” (Mt 25, 32). Niech nikt z nas nie pozostaje obojętny na warunki, w jakich żyją tysiące migrantów. Ofiarowana gościnność wynikać powinna z troski o to, by być wiernym Bogu, wsłuchiwać się w Jego głos i rozpoznawać go w ludziach, którzy nas otaczają. Kościół musi starać się być obecnym wśród przybyszów i im towarzyszyć. Oznacza to nie tylko pomoc charytatywną i opiekę duszpasterską przybywających do nas katolików, lecz także gościnność i otwartość względem przedstawicieli innych wyznań i religii. W historii Kościoła była to zawsze okazja, aby obcym głosić Ewangelię nie tylko słowem, ale przede wszystkim czynem.

BP KRZYSZTOF ZADARKO

Warszawa, 11 lipca 2023 roku

107

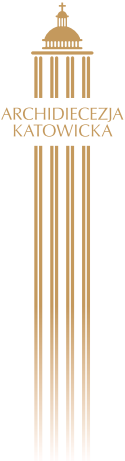
Komunikat

o mianowaniu Nuncjusza Apostolskiego w Polsce

Ojciec Święty Franciszek mianował Nuncjuszem Apostolskim w Polsce abp. Antonio Guido Filipazziego, dotychczasowego Nuncjusza Apostolskiego w Nigerii. Decyzję Papieża ogłosiła 8 sierpnia Nuncjatura Apostolska w Polsce.

Abp Antonio Guido Filipazzi urodził się 8 października 1963 r. w Melzo (Mediolan) we Włoszech. Święcenia kapłańskie otrzymał 10 października 1987 r. Inkardynowany do diecezji Ventimiglia – San Remo.

Po uzyskaniu doktoratu z prawa kanonicznego, został skierowany do pracy dyplomatycznej przy Stolicy Apostolskiej w dniu 1 lipca 1992

r. Pracował na placówkach dyplomatycznych Stolicy Apostolskiej na Sri Lance, w Austrii, w Niemczech oraz w sekcji ds. relacji z państwami Sekretariatu Stanu. Oprócz włoskiego, zna również język francuski, angielski i niemiecki.

Dnia 8 stycznia 2011 r. został mianowany Nuncjuszem Apostolskim i podniesiony do godności arcybiskupiej (abp tytularny Sutri). Dnia 5 lutego 2011 r. otrzymał święcenia biskupie. Dnia 23 marca 2011 r. został wyznaczony Nuncjuszem Apostolskim w Indonezji. Dnia 26 kwietnia 2017 r. został mianowany Nuncjuszem Apostolskim w Nigerii. Dnia 24 października 2017 r. został ustanowiony Stałym Przedstawicielem przy Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS/ CEDEAO).

Dnia 8 sierpnia 2023 r. został mianowany 74. Nuncjuszem Apostolskim w Polsce.

108

Apel o pomoc dla Słowenii

Od kilku dni Słowenia zmagają się ze skutkami jednej z największych powodzi ostatnich dekad. Pod wodą znalazło się dwie trzecie kraju, a straty szacowane są na setki milionów Euro.

Już po pierwszych doniesieniach o skutkach kataklizmu, Kościół w Polsce – za pośrednictwem Caritas Polska – pospieszył z pomocą poszkodowanym. Docierają do nas jednak dalsze prośby o wsparcie.

Mając na uwadze rozmiar zniszczeń i odpowiadając na prośby o pomoc, pragnę zaapelować do wszystkich ludzi dobrej woli, aby 15-ty sierpnia był Dniem Ogólnopolskiej Solidarności ze Słowenią. W uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny pragniemy modlić się za poszkodowanych w powodzi, prosząc dla nich o nadzieję, siłę i środki materialne, niezbędne w walce ze skutkami powodzi.

Proszę, aby tego dnia, podczas wszystkich Mszy świętych modlić się w intencji poszkodowanych, a przed kościołami zorganizować zbiórki funduszy, które – za pośrednictwem Caritas Polska – zostaną przekazane potrzebującym.

Wszystkich Darczyńców zapewniam o mojej wdzięczności, udzielając pasterskiego błogosławieństwa.

ABP. STANISŁAW GADECKI

Metropolita Poznański, Przewodniczący KEP
Warszawa, 11 sierpnia 2023 roku

Podziękowania ze Słowenii za pomoc poszkodowanym w wyniku powodzi

Ekscelencjo, Czcigodny Księżę Arcybiskupie,

Chciałbym wyrazić Księdzu Arcybiskupowi wielką wdzięczność za decyzję Konferencji Episkopatu Polski o przeprowadzeniu w dniu Święta Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny 15 sierpnia 2023 roku we wszystkich polskich kościołach zbiórki na rzecz poszkodowanych przez powódź w Słowenii.

Od piątku 11 sierpnia, gdy ta decyzja została ogłoszona, Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Lublanie, otrzymuje bardzo wiele wyrazów wdzięczności od Słowenców dla Narodu Polskiego i dla polskich katolików. Podziękowania płyną nie tylko od środowisk katolickich, ale właściwie od wszystkich Słowenców, dla których jest to wspaniały gest nie tylko wsparcia materialnego, ale nade wszystko moralnego i duchowej pociechy społeczeństwa, które przeżyło apokaliptyczną traumę.

Ten niezwykle dar solidarności i miłości chrześcijańskiej Polskiego Kościoła wobec Narodu Słoweńskiego z pewnością na długo pozostanie w pamięci jako kolejny element łączący nasze katolickie, europejskie i słowiańskie narody. Akt miłosierdzia, jaki dokonuje się w tej chwili, jest kolejnym widocznym znakiem wspólnoty realizującej się pod patronatem św. Jana Pawła II, który szczególnie czczony jest w Słowenii jako symbol wyzwolenia od komunizmu, miłosierdzia, miłości i jedności. Słowenicy są niezwykle wdzięczni św. Janowi Pawłowi II, za przyczyną którego Stolica Apostolska uznała w 1991 r. jako pierwsza niepodległą Słowenię. Wrażliwość św. Jana Pawła II na ten kraj wynikała z faktu, iż jeszcze jako Kardynał Metropolita Krakowski prenumerował i stale czytał tygodnik katolików słoweńskich „Družinę”. Dzisiaj środowisko sku-

pione wokół tego pisma szczególnie głośno wyraża wdzięczność Polsce za to, że ciągle okazuje swoją bliskość ze Słowenią.

Również szybka i efektywna pomoc Caritas Polska przyjmowana jest z wdzięcznością i nadzieją przez wszystkich, których domy oraz najbliższe otoczenie, w tym także świątynie, uległy zniszczeniu na skutek tego niespotykanego jak dotąd w Słowenii kataklizmu.

Ekscelencjo, w roku 2025 obchodzić będziemy 40. rocznicę proklamowania Encykliki Slavorum Apostoli. Ten dokument o niezwyklej moralnej, historycznej, a także politycznej wadze, przyczynił się w istotny sposób do zjednoczenia Europy i upadku komunizmu. Mam nadzieję, iż pamięć o jego treści oraz o owocach, które przyniósł ponownie połączy Polaków i Słowenów w ich myśleniu o Europie.

Jeszcze raz, wyrażając wdzięczność za dar serca Kościoła w Polsce, przesyłam JE Księdzu Arcybiskupowi wyrazu najwyższego szacunku,

KRZYSZTOF OLENDZKI

Ambasador RP w Republice Słowenii

15 sierpnia 2023 roku

109

Słowo biskupa polowego na święto Wojska Polskiego

Tegoroczne święto Wojska Polskiego obchodzone w dniach od 12 do 15 sierpnia przebiega pod hasłem „Silna Biała – Czerwona”. Biel symbolizuje czystość, porządek, szlachetność, co wiąże się z wysokimi wartościami etycznymi. Kolor czerwony natomiast jest symbolem ognia i krwi, i odnosi się do odwagi i waleczności oraz do gotowości do poświęcenia, nie wyłączając przelania krwi dla dobra wspólnego, na rzecz wolności Ojczyzny.

Jako biskup polowy pragnę podziękować wszystkim żołnierzom i pracownikom cywilnym Wojska Polskiego za służbę w duchu tych wartości, które wiążą się z przesłaniem białoczerwonej flagi i białoczerwonych sztandarów. W dniu Waszego święta życzę Wam wraz z gronem

kapelanów Wojska Polskiego, abyście znajdowali wiele satysfakcji ze służby dla pokoju i bezpieczeństwa naszej Ojczyzny. Niech Boże błogosławieństwo towarzyszy Wam i Waszym najbliższym, którym tak wiele zawdzięczacie, i chroni Was przed niebezpieczeństwami, jakie niesie ze sobą żołnierska służba.

Zwracam się też z apelem do wszystkich ludzi dobrej woli o otoczenie modlitwą naszych żołnierzy i ich dowódców, aby skutecznie chronili pokój w naszej Ojczyźnie. Z szacunkiem i uznaniem odnośmy się do ich ofiarnej i gotowej do najwyższych poświęceń postawy. Wspierajmy tych, którzy decydują o jakości i wyposażeniu naszego Wojska. Czyńmy to z przekonaniem, że im silniejsza będzie białoczerwona armia tym silniejsza będzie również nasza białoczerwona Rzeczpospolita.

Teraźniejszość i przyszłość Wojska Polskiego oraz bezpieczeństwo naszej Ojczyzny powierzam opiece i wstawiennictwu Maryi, Królowej Polski.

BP WIESŁAW LECHOWICZ

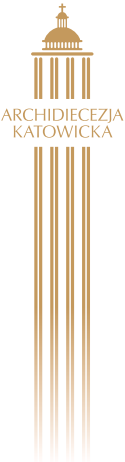
Biskup Polowy

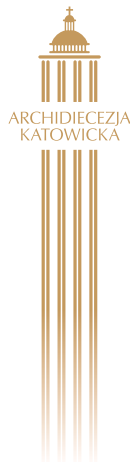
110

Komunikat po spotkaniu na Jasnej Górze w dniu 25 sierpnia 2023

Dnia 25 sierpnia 2023 roku w wigilię uroczystości Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej na Jasnej Górze, pod przewodnictwem abp. Stanisława Gądeckiego przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, zebrała się Rada Biskupów Diecezjalnych. Głównymi tematami obrad były rozpoczynająca się pod koniec września pierwsza, rzymska sesja Synodu o synodalności, zakończone Światowe Dni Młodzieży oraz zbliżająca się beatyfikacja rodziny Ulmów.

1. W październiku br. odbędzie się w Rzymie pierwsze zgromadzenie ogólne Synodu. Biskupi zapoznali się z przygotowanym na to spotkanie Instrumentum laboris, czyli dokumentem roboczym. Jest on bardziej opisem przyjętej metody niż opracowaniem teologicznym podejmowanych zagadnień. Z jednej strony przypomina główne założenia synodalnego

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

sposobu rozeznawania oraz samą istotę synodalności, z drugiej natomiast przedkłada główne tematy, które wybrzmiewały w czasie wcześniejszych faz synodu: diecezjalnej, krajowej i kontynentalnej. Ma pomóc uczestnikom usłyszeć podczas zgromadzenia synodalnego głosy płynące z różnych stron Kościoła i odkryć wśród nich te, które szczególnie inspiruje Duch Święty. To z kolei pozwoli lepiej odpowiadać na duszpasterskie wyzwania czasów współczesnych i skuteczniej głosić Ewangelię.

2. W kontekście tegorocznego hasła programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce: „Wierzę w Kościół Chrystusowy”, biskupi podkreślili, że 37. Światowe Dni Młodzieży były wyjątkową katechezą oraz doświadczeniem wspólnoty Kościoła powszechnego. Spotkanie pod przewodnictwem Piotra naszych czasów – papieża Franciszka i w obecności 700 biskupów, 10 tys. prezbiterów, wielu osób konsekrowanych oraz 1,5 miliona młodych ludzi z 200 krajów świata pokazało dynamiczny Kościół. Pozwoliło to doświadczyć jego uczestnikom wspólnoty wiary i braterstwa. Biskupi apelują do duszpasterzy, by wraz z młodzieżą rozeznawali w swoich parafiach i wspólnotach, w jaki sposób można kontynuować to dzieło w codziennym życiu. Pierwszym krokiem do budowania żywego i autentycznego Kościoła może być „skrócenie dystansu” pomiędzy młodymi a osobami duchownymi. Trzeba odejść od Kościoła rozumianego wyłącznie instytucjonalnie. Trzeba czynić go przestrzenią spotkania i modlitwy, w której usłyszymy siebie nawzajem i gdzie każdy będzie mógł odnaleźć swoje miejsce w żywym Kościele, który jest jeden, święty, powszechny i apostołski. Biskupi diecezjalni dziękują wszystkim organizatorom, wolontariuszom i uczestnikom 37. Światowych Dni Młodzieży, a także tym, którzy w inny sposób, przez rekolekcje, pielgrzymki i inne formy stałej formacji ukazują młodym piękno przeżywanej na co dzień żywej wspólnoty Kościoła.

3. Dnia 10 września br. będziemy świadkami wyjątkowego wydarzenia. Do chwały ołtarzy zostanie wyniesiona cała rodzina: Józef i Wiktoria Ulmowie wraz z siedmiorgiem dzieci. Faktem bez precedensu jest to, że wśród nich będzie dziecko, które w chwili męczeństwa matki przychodziło na świat. Beatyfikacja odbędzie się w Markowej na Podkarpaciu, gdzie Ulmowie żyli i zostali zamordowani z powodu ratowania Żydów. Zapraszając do wspólnej modlitwy w czasie tej uroczystości biskupi podkreślili, że decyzja Papieża Franciszka o beatyfikacji całej rodziny jest potwierdzeniem, że Kościół katolicki zawsze broni prawdy

o świętości rodziny, będącej podstawową wspólnotą miłości oraz prawdy ludzkiego życia, trwającego od momentu poczęcia aż do naturalnej śmierci. Historia Rodziny Ulmów jest także wezwaniem do szacunku wobec wszystkich ludzi, bez względu na ich pochodzenie.

4. W październiku będziemy obchodzić 45. rocznicę wyboru kard. Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową. Biskupi zapoznali się z różnymi inicjatywami, które zostaną podjęte z tej okazji. Jednym z punktów tych obchodów będzie Eucharystia sprawowana w Bazylice Watykańskiej 16 października, w czasie której będziemy dziękować Bogu za papieża Polaka. Biskupi zachęcają do pogłębionej refleksji nad tym wyjątkowym pontyfikatem i wciąż aktualnym nauczaniem św. Jana Pawła II.

5. W związku z trwającą w naszym kraju kampanią wyborczą biskupi z całą mocą apelują, by była ona uczciwa i by rzeczywiście pozwoliła na poznanie programów poszczególnych kandydatów i ugrupowań. W nawiązaniu do Stanowiska Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski z dnia 2 maja br., w kontekście nadchodzących wyborów, biskupi podkreślają szlachetny wymiar politycznej służby. Chcą też raz jeszcze zaapelować do polityków wszystkich stronnictw o to, „by tocząc swą wyborczą rywalizację, w imię odpowiedzialności za los naszej Ojczyzny unikali pokusy demagogii i populizmu, bezwzględnego dyskredytowania oponentów czy nasycania zbędnymi emocjami i tak głębokich już podziałów”. Zachęcają też do wypełnienia obywatelskiego obowiązku w duchu odpowiedzialności za naszą Ojczyznę.

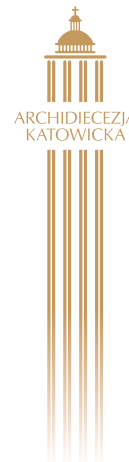
6. Modląc się w jasnogórskim sanktuarium Królowej Polski, biskupi diecezjalni dziękują licznym pielgrzymom, którzy przybyli w tym roku przed Jej oblicze. Dziękują także, w czasie trwających żniw, wszystkim pracującym na roli, za ich troskę o nasz chleb powszedni. U progu nowego roku szkolnego biskupi zawierają Bogu także dzieci i młodzież wraz z ich rodzicami, nauczycielami i katechetami.

Przez wstawiennictwo Matki Bożej Częstochowskiej pasterze Kościoła w Polsce polecają Bogu wszystkich Rodaków w kraju i za granicą udzielając im pasterskiego błogosławieństwa.

RADA BISKUPÓW DIECEZJALNYCH KEP

Jasna Góra, 25 sierpnia 2023 roku

List przeznaczony do wykorzystania duszpasterskiego
w niedzielę 3 września 2023 roku

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

EPISKOPAT POLSKI

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ABP ADRIAN J. GALBAS SAC
METROPOLITA KATOWICKI

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

111

Słowo

w związku z tragedią w KWK Ruda Ruch Bielszowice

Pragnę przekazać najserdeczniejsze wyrazy współczucia Rodzinie Górnika, który tragicznie zginął dziś w kopalni Ruda Ruch Bielszowice.

Niech Maryja, której Niepokalane Serce dziś wspominany otoczy Państwa swoją szczególną opieką i pomoże utulić żal. W intencji Zmarłego odprawię dziś Mszę św.

Modłę się także w intencji Górników, którzy zostali ranni, życząc im jak najszybszego powrotu do zdrowia.

Z całego serca dziękuję wszystkim, którzy podjęli sprawną akcję ratunkową. Niech Pan każdemu błogosławi.

Z modlitwą,

† ADRIAN JÓZEF GALBAS SAC
Arcybiskup Metropolita Katowicki
Katowice, 5 sierpnia 2023 roku

112

Zaproszenie na Pielgrzymkę Kobiet i Dziewcząt do Piekar Śląskich

Ucieszyłem się, gdy mi powiedziano: «Pójdziemy do domu Pańskiego!» Już stoją nasze nogi w twych bramach, o Jeruzalem (...) Proście o pokój dla Jeruzalem, niech zażywają pokoju ci, którzy ciebie miłują! (...) Przez wzgląd na moich braci i przyjaciół będę mówił: «Pokój w tobie!» Przez wzgląd na dom Pana, Boga naszego, będę się modlił o dobro dla ciebie” (Ps 122,1-2.6.8-9).

Moi kochani Diecezjanie, Siostry i Bracia, słowami psalmu 122 serdecznie Was zapraszam do udziału w dorocznej pielgrzymce do Piekar Śląskich, która odbędzie się w niedzielę, 20 sierpnia. Oczywiście pierwszymi zaproszonymi są kobiety, bo to przede wszystkim ich dzień, ale zapraszam wszystkich: każdą i każdego. Mam nadzieję, że modląc się wspólnie, odczujemy tę samą radość, o której mówi psalmista.

Hasłem naszej pielgrzymki będą słowa z Ewangelii według św. Łukasza: „Błogosławiona, która uwierzyła” (Łk 1,45). Tak kiedyś pozdrowiła Maryję Elżbieta i tak chcemy pozdrowić Ją my, podziwiając Jej ufność, i prosić – przez Jej wstawiennictwo – o żywą, serdeczną i mężną wiarę dla nas, naszych najbliższych, dla całego Kościoła i świata.

Będziemy także modlić się o pokój w nas i wokół nas. „Proście o pokój...”, mówi psalmista. Przyjmujemy tę intencję jako jedną z najważniejszych na nasze dni.

Maryja, o której Sobór Watykański II powie, że opiekuje się nami, „pielgrzymującymi jeszcze i narażonymi na trudy i niebezpieczeństwa” (KK 62), z pewnością wymodli nam potrzebne łaski i dary.

Przyjdźcie więc lub przyjeźdźcie. Bardzo Was zapraszam i na Was czekam. Tych zaś, którym zdrowie lub obowiązki nie pozwolą być osobie w Piekarach, proszę o uczestnictwo w pielgrzymce poprzez media i o łączność duchową.

Z modlitwą i błogosławieństwem,

WASZ BISKUP ADRIAN
Katowice, 10 sierpnia 2023 roku
VA I-48/23

113

Zaproszenie na pielgrzymkę do Pszowa

„Królową jesteś nad doliną Odry. I złotym kluczem do Morawskiej Bramy.

Dla ziemi śląskiej Boskim darem szczodrym. Twój uśmiech leczy wszystkie serca rany”.

Kochani Diecezjanie, tymi słowami ks. Jerzy Szymik, wychwala piękno Najświętszej Maryi Panny odmalowane na cudownym obrazie, który od 300 lat znajduje się w bazylice w Pszowie. Od samego początku przed oblicze Pszowskiej Pani pielgrzymują rzesze pątników, by wpatrzyć się w Jej spokojną, łagodną twarz, promieniującą szczerym uśmiechem.

Patrząc na Maryję odkrywamy, jak piękny jest człowiek, który pozwoli przeniknąć się światłu Ewangelii. „Radość Ewangelii napełnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem”, napisał papież Franciszek w pierwszym zdaniu adhortacji apostolskiej „Ewangelii gaudium” (EG,1). Życie Maryi było jednym wielkim spotkaniem z Chrystusem. Nic więc dziwnego, że jest napełniona radością, z którą chce się z nami podzielić.

Zapraszam więc Was do skorzystania z tego daru. Przyjdźcie lub przyjeździecie do pszowskiej bazyliki na jubileuszowe uroczystości, które rozpoczną się już w piątek, 8 września, a ich kulminacją będzie msza święta, sprawowana pod przewodnictwem JE ks. abpa Józefa Kupnego, metropolity wrocławskiego, w niedzielę 10 września o godzinie 11.00.

Otwórzmy przed Maryją „wszystkie serca rany”, będąc pewni, że Jej uśmiech, który wypływa z czystego i szczerego serca rany te uleczy.

Z nadzieją na spotkanie, z modlitwą i pasterskim błogosławieństwem,

WASZ BISKUP ADRIAN

Katowice, 29 sierpnia 2023 roku

VA I-49/23

HOMILIE METROPOLITY

114

Życie nie musi być nadzwyczajne, żeby było wielkie

Festiwal Życia, Kokotek, 9 lipca 2023 roku

(streszczenie)

Życie nie musi być nadzwyczajne, żeby było wielkie – powiedział abp Galbas w homilii podczas Mszy sprawowanej na zakończeniu Festiwalu Życia w Kokotku.

Nawiązując do fragmentu Ewangelii XIV Niedzieli Zwykłej w ciągu roku Metropolita Katowicki stwierdził, że pomimo tak wielu obrazów Chrystusa – także w sztuce – „nie wiemy jak On naprawdę wyglądał”. Dodał jednak, że „sfotografował się On dla nas niejako od wewnątrz”. – Mówi: jestem cichy i pokornego serca. I jeśli chcemy Go naśladować, to właśnie w tym. Uczyni serca nasze, według Serca Twego, mówimy w Litanii – wyjaśnił.

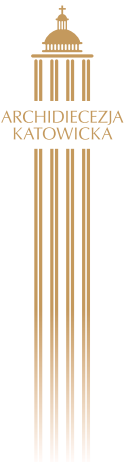
W kontekście tych słów wskazał na konieczność właściwego rozumienia pokory jako „zgody na siebie, a jednocześnie zgody na innych i zgody na Boga”. Tłumaczył, że pokora to przede wszystkim „przyjęcie prawdy, że jestem kimś”. – Kimś jedynym (...), z moją historią, niepowtarzalną jak linie papilarne na moim palcu, z moim sercem, które bije w moim rytmie, kimś bez kogo świat byłby uboższy – tłumaczył abp Galbas. Zwrócił uwagę, że „pokora to zgoda także na to, że nie jestem doskonały, że mam swoje wady, swoje ułomności, ograniczenia, biedy, mam wiele materiału do pracy nad sobą (przede wszystkim nad sobą, nie nad innymi), mam grzechy, które popełniam, choć ich nie chcę, z którymi się zmagam, z którymi walczę i które oddaję Chrystusowi”.

Przestrzegł przed egoizmem i zubożeniem względem innych. – Nie jestem jedynym człowiekiem na ziemi, jedynym ludzkim istnieniem”. – Inni niż ja, ze swoimi liniami papilarnymi, swoją historią i swoim w ich rytmie bijącym sercem, którzy – jak ja – mają prawo do życia – mówił abp Galbas

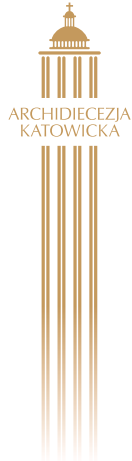
ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Mówiąc zaś o pokorze jako zgodzie na Boga zaznaczył, że trzeba uznać, „że nie jestem bogiem”. – Jakby zbadać źródło wszystkich krzywd, które sobie nawzajem robimy, to czy nie jest ono właśnie tu? W tym, że chcę być bogiem. Ten, który nie potrafił przyjąć, że nie jest jak Bóg, szepce mi do ucha jak wtedy w raju: będziesz jak Bóg, a ilekroć mu wierzę i ilekroć za tym idę, pomnażam ilość ludzkich nieszczęść na ziemi – mówił abp Galbas.

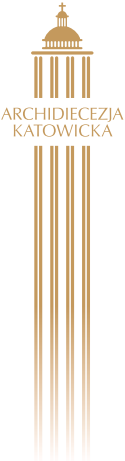
W swej homilii hierarcha postawił pytanie: „jak się uczyć takiej postawy”? W odpowiedzi wskazał na słowa Jezusa – „uczcie się ode Mnie” – z dzisiejszej Ewangelii. – Niczego się nie nauczę z Chrystusa, ani od Chrystusa, gdy nie będę Go znał, a nie będę Go znał, nie znając Słowa Bożego. Dobrze jest często czytać zwłaszcza opis Męki Pana, która jest szczególnym objawieniem cichości, cierpliwości i pokory Boga – zachęcał uczestników Festiwalu Życia metropolita katowicki.

Zaznaczył, że szkołą pokory są m.in. sakramenty pokuty i pojednania oraz Eucharystia. – Pokorni ludzie spowiadają się często i dobrze, bo wiedzą jak to im pomaga, jak ich leczy”. – Pyszni spowiadają się rzadko, albo wcale – dodał.

„Szkołą pokory jest Eucharystia, którą celebруем podczas liturgii i którą adorujemy, poza Mszą św.” – mówił. – Szkołą pokory jest każda chwila, kiedy się przed kimś schylę, zrobię coś co mu pomoże, kosztem siebie. Coś mu dam, coś poświęcę, coś ofiaruję. Najlepiej w taki sposób, że nikt poza tą osobą tego nie zauważy, o tym się nie dowie. Pyszni są wyprostowani. Przed nimi trzeba się schylić, im usłużyć. Pokorni umieją się schylać. I robią to – wyjaśniał abp Galbas.

Podkreślił, że „szkołą pokory jest także relacja do dnia codziennego”. – Zgodzić się na to, że dzień nie musi być nadzwyczajny, żeby był wielki. Że życie nie musi być nadzwyczajne, żeby było wielkie. Przeciwnie: w zwykłości jest też wielkość – zauważył. Zwrócił uwagę, że być może innych ludzi nie interesują detale z mojego życia, ale „dla mnie to jest ważne, bo to jest moje życie – moje małe, wielkie życie”. – Także na tym polega pokora. Żeby je polubić. To swoje małe, wielkie życie – spuentował abp Galbas.

Msza św. pod przewodnictwem abp. Adriana Galbasa było ostatnim punktem kończącym tegoroczny Festiwal Życia w Kokotku.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

115

Chrystus jest naszą drabiną

Dzień Wspólnoty Ruchu Światło-Życie

Ustroń, 10 lipca 2023 roku

(streszczenie)

Wrogiem wspólnoty jest lenistwo jej członków – mówił do oazowiczów abp Adrian Galbas. Metropolita katowicki przewodniczył Mszy św. podczas oazowego Dnia Wspólnoty w Ustroniu. W 13. dniu rekolekcji oazowych kilka grup rekolekcyjnych spotyka się, by wspólnie modlić się i dzielić świadectwem.

Abp Galbas mówił do młodych o sensie wspólnoty, który polega na tym, że jestem dla kogoś ważny, że ktoś chce mnie posłuchać. – Mam nadzieję, że macie takie doświadczenie wspólnoty na co dzień, że „dzień wspólnoty” nie zdarza wam się tylko w jeden dzień! Że pierwszą wspólnotę jaką masz, masz w swoim domu. Że twoje przeżycia są ważne przede wszystkim dla twoich rodziców i twojego rodzeństwa – wskazywał.

Wyrażał nadzieję, że młodzież doświadcza wspólnoty w Kościele, a konkretnie w swojej parafii. – Mam nadzieję, że – jako oazowicze - nie czujecie się potraktowani przez waszych duszpasterzy jak intruzi i zło konieczne, tylko dlatego, że chcecie czegoś więcej. Mam więc nadzieję, że twoja parafia jest wspólnotą, czyli miejscem, z którym masz coś wspólnego i które ma coś wspólnego z tobą. Z twoim życiem i z twoim doświadczeniem wiary! – mówił.

Zachęcał oazowiczów, by oni sami byli budowniczymi wspólnoty. – Można być człowiekiem wspólnotowym, czyli takim, który docenia jej wartość, wspólnototwórczym, czyli takim, który dodatkowo wkłada wysiłek, by wspólnotę stworzyć, ale można być także człowiekiem awspólnotowym, czyli takim, któremu wspólnota jest obojętna, czy nawet obca. I można być też człowiekiem antywspólnotowym, czyli takim, który wspólnotę niszczy. Do której grupy należą? – pytał uczestników oazowego Dnia Wspólnoty.

Przypominał, że wspólnotę budują zawsze cztery filary: wspólna modlitwa, wspólna praca, wspólna odpowiedzialność i wspólne świętowanie, a niszczy ją pycha i egoizm, gadulstwo, zwłaszcza plotkowanie,

permanentne klonowanie drugiego, czyli przekonanie, że inni muszą być mną, nieuznawanie tego, że inni są inni. – Wrogiem wspólnoty jest także lenistwo jej członków oraz przekonanie, że wspólnota oznacza jednakowe relacje wszystkich ze wszystkimi. Zawsze będziesz miał we wspólnocie takich, z którymi się lepiej dogadujesz i takich, z dogadujesz się gorzej. (...) I to jest ludzkie, to jest normalne – przekonywał.

Ukazywał też, że wielkim nieszczęściem wspólnoty są także tzw. „szare eminencje”, czyli ci, którzy nie podejmują we wspólnocie żadnych formalnych odpowiedzialności, ale manipulują jej życiem, próbują kierować nią jakby z tylnego siedzenia, po cichu, niewidzialnie, w białych rękawiczkach.

ASP/USTROŃ

116

Dziękuję, że doceniacie,

jak bardzo to, co Bóg dla nas stworzył, jest dobre

Msza święta w intencji dyrekcji i pracowników Lasów Państwowych

Katowice, katedra, 14 lipca 2023 roku

(streszczenie)

Spacer pośród drzew pomaga nam odzyskać równowagę i spokój ducha, a kontemplacja naturalnego piękna zielonych krajobrazów kieruje nasze serce ku Stwórcy, napawa nas zachwytem i wdzięcznością za Jego miłość, mądrość i kreatywność – powiedział w homilii metropolita katowicki.

Nawiązując do słów zapisanych w Księdze Rodzaju, abp Galbas zwrócił uwagę na to, w jaki sposób Kościół postrzega tajemnicę stworzenia – „Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre” (Rdz 1, 31). Powtarzane jak refren słowa Boga o dobru Jego stworzenia zwracają naszą uwagę na jeszcze jeden istotny aspekt. Choć łatwo nam przychodzi rozpoznać to dobro, myśląc o wymiernych korzyściach jakie daje nam świat przyrody, to lektura Księgi Rodzaju i innych fragmentów Pisma Św. wyraźnie wskazuje, że stworzenie ma wartość samą w sobie, bez względu na użyteczność dla człowieka. Katechizm przypo-

mina, że „każde stworzenie posiada swoją własną dobroć i doskonałość [...] Różne stworzenia, [...] w ich własnym bycie, odzwierciedlają, każde na swój sposób, jakiś promień nieskończonej mądrości i dobroci Boga. Z tego powodu człowiek powinien szanować dobroć każdego stworzenia, by unikać nieuporządkowanego wykorzystania rzeczy, które lekceważy Stwórcę oraz powoduje zgubne konsekwencje dla ludzi i środowiska (KKK 339).” Dlatego też papież Franciszek podkreśla, że „nie wystarczy myśleć o różnych gatunkach jedynie jako ewentualnych „zasobach”, które można by eksploatować, zapominając, że mają one wartość samą w sobie.” [LS, 33] – dodał arcybiskup.

Metropolita katowicki zwrócił się także bezpośrednio do leśników: Bardzo Wam dziękuję, że doceniacie jak bardzo to, co Bóg dla nas stworzył, jest dobre. Że doceniacie dobroć lasów i drzew i że sami jesteście dla nich dobrzy, opiekując się nimi, podobnie jak wasz wspaniały, choć wciąż mało znany patron, św. Jan Gwalbert – zwrócił się do uczestników Eucharystii metropolita katowicki.

Msza w intencji pracowników Lasów Państwowych związana jest z Obchodami Ogólnopolskiego Dnia Leśnika. Sprawowana jest corocznie, w okolicach 10 lipca, gdy przypada liturgiczne wspomnienie św. Jana Gwalberta, zakonnika żyjącego w XI wieku w regionie Toskanii na Półwyspie Apenińskim. Jest on patronem leśników.

117

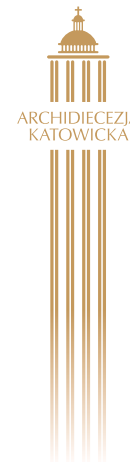
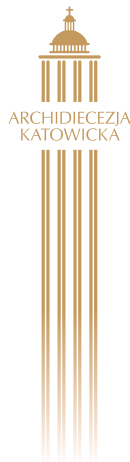
Musimy uważać, by w imię jakiejś ultragrzeczności nie zredukować misji Kościoła jedynie do „przytulanki”

Uroczystość św. Jacka, Kamień Śląski, 13 sierpnia 2023 roku

(streszczenie)

Musimy uważać, by w imię jakiejś ultragrzeczności nie zredukować misji Kościoła jedynie do „przytulanki” – powiedział abp Adrian Galbas w homilii podczas Mszy sprawowanej pod jego przewodnictwem w Sanktuarium św. Jacka w Kamieniu Śląskim. Tegoroczne obchody odpustowe ku czci Apostoła Słowian przypadają w 840-lecie urodzin.

Przywołując fragment Ewangelii, Metropolita Katowicki podkreślił, że „Chrystus po duszpasterskim i apostołskim sukcesie, jakim było roz-

mnożenie chleba”, potrzebował spokoju i ciszy i „poszedł na górę, aby się modlić”. W obliczu „rozpędanego Kościoła XXI wieku; Kościoła, który bardzo dużo mówi o tym co trzeba zrobić, bardzo dużo robi, planuje, organizuje i działa, dla Kościoła spektakularnych eventów” zachęcił do „zatrzymania w sobie tego obrazu”.

Mówiąc o nim, tj. o modlitwie Jezusa zaznaczył, że niczym „podziemna rzeka przenika ona całą Jego egzystencję: Jego relacje i gesty, prowadzi Go do wypełnienia Jego misji, czyli do zbawienia świata”. – Chrystus modli się, by dać nam przykład, by nauczyć nas modlitwy i by nam pomóc w naszej modlitwie, by – jak mówi papież Benedykt – być „podporą naszej modlitwy” – wyjaśnił.

Przestrzegł przed uleganiem pokusie myślenia, że „poradzimy sobie bez Boga”. – Po co tracić czas, w którym można tyle dobrego zrobić?! – pytał retorycznie. Zwrócił uwagę, że coraz częściej modlitwę utrudnia nam nieumiejętność przebywania w ciszy i milczeniu”. – Jest w nas dużo chaosu i hałasu, które nie pozwalają nam spotkać się z Bogiem – podkreślił. Wyjaśnił, że „modlitwa osobista jest potwierdzeniem, że mamy nad tym wszystkim jeszcze kontrolę (...) i choć na chwilę potrafimy stanąć przed Panem i oddać Mu wszystko”. – Brak modlitwy osobistej jest sygnałem, że tę kontrolę tracimy – kontynuował.

Nawiązując do historii Eliasza abp Galbas przekonywał, że Bóg do człowieka „chce przyjść w intymności” (...), w spokoju łagodnego powiewu”. – Szmeru się nie usłyszysz w hałasie, a łagodnego powiewu nie rozpozna się w biegu – podkreślił.

Wskazał na pełną wiary, apostołską postawę św. Pawła, którego wręcz bolało serce, że tylu jego braci nie zna Chrystusa”. W kontekście tych słów przestrzegwał przed obojętnością czy wręcz ospałością w Kościele. – Z jaką łatwością akceptujemy fakt, że mniej ludzi chodzi do kościoła, że mniej praktykuje – mówił abp Galbas. – Wciąż powtarzamy tekst papieża Benedykta o chrześcijaństwie małych wysp, chyba do końca go nie rozumiejąc i szukając w nim usprawiedliwienia dla naszej ospałości. Coraz częściej można też usłyszeć głosy, że nie chcemy nikogo nawracać do Chrystusa. To po co jest Kościół? (...) Musimy uważać, by w imię jakiejś ultragrzeczności nie zredukować misji Kościoła jedynie do przytulanki – mówił abp Galbas.

W swej homilii abp Galbas odniósł się też wprost do św. Jacka. Zaznaczył, że jako nazywany m.in. Apostołem Słowian i Północy oraz

Światłem ze Śląska „ewangelizował ludność Karyntii, Moraw, Czech, Polski, Rusi i Prus”. – Prowadził życie aktywne, wielokrotnie zmieniał miejsce pobytu, kilkakrotnie przemierzył Polskę pieszo, zakładał kolejne dominikańskie klasztory – wyliczał. Pytał: „skąd miał na to siłę, (...), zwłaszcza, że żył w czasach niespokojnych i trudnych, choćby walk między piastowskimi książętami, sporów dzielnicowych, czy najazdów tatarskich”?

Stwierdził, że odpowiedź na tak postawione pytanie można znaleźć „na znanych malowidłach i ikonach przedstawiających św. Jacka” z monstrancją z Najświętszym Sakramentem i figurą Najświętszej Panny Maryi. Zaznaczył, że siła świętego, ale i siła Kościoła bierze się właśnie stąd: „z modlitwy, różańca, adoracji i medytacji”.

Trzydniowe obchody liturgiczne ku czci św. Jacka (12 – 14 sierpnia) zakończy Msza św. dla pielgrzymów 47. Opolskiej Pieszej Pielgrzymki na Jasną Górę w poniedziałek (14 sierpnia) o godz. 17.

KS. RAFAŁ SKITEK /RADIO EM KATOWICE

118

Świętości nie tylko od święta!

Odpust w sanktuarium MB Lubeckiej

Lubecko, 15 sierpnia 2023 roku

(streszczenie)

Świętości nie tylko od święta! - życzył abp Adrian Galbas w Lubeku k. Lublińca w diecezji gliwickiej. Metropolita katowicki przewodniczył Sumie odpustowej w parafii pw., która stanowi jednocześnie sanktuarium Matki Boskiej Lubeckiej.

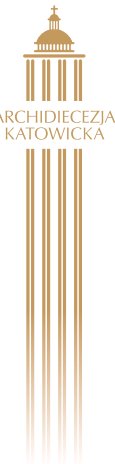
Arcybiskup w homilii mówił o herezji horyzontalizmu. Przekonywał, że może w nią wpaść dzisiaj człowiek, myśląc, że wszystko jest spłaszczone i ograniczone tylko do wymiarów doczesności - do tego, co tu i teraz.

Jak zauważył, pokusa horyzontalizmu jest jedną z najgroźniejszych, jakie stają dziś przed Kościołem, który ma być miejscem spotkania. - To zredukowałoby Kościół do klubu, w którym ludzie się spotykają po to,

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

żeby mile spędzić czas i żeby było im dobrze. Spotkanie w Kościele ma służyć nawróceniu, przyjęciu Chrystusa - powiedział, dodając, że jedynie Chrystus jest Zbawicielem i tylko On nadaje sens naszej doczesności, wprowadzając nas w wieczność nieba.

Zauważył, że głoszenie w Kościele jedynie doczesności jest łatwiejsze niż wzywanie do nawrócenia, ponieważ nie wymaga osobistej przemiany. Jak mówił, w nawracaniu się potrzeba modlitwy, cierpliwości, a przede wszystkim przykładu, pragnienia i praktyki wzrastania w cnotach i życia świętego.

Metropolita katowicki przyznał, że jest wielkim zwolennikiem otwartości Kościoła. - Po to jednak, by każdy człowiek przyszedł do Chrystusa. Taki jest sens i cel otwartości Kościoła - powiedział. Przypominał, że Kościół od zawsze pomaga biednym i ubogim. Ta dobroczynność nie jest jednak tą samą, którą świadczą inne organizacje socjocharytatywne. Bo dobroczynność Kościoła ma na uwadze całego człowieka - jego ciało i jego duszę. Jego doczesność i jego wieczność.

Przypominał obecnym, że są przeznaczeni do nieba. - Tym, kim Maryja była kiedyś, my jesteśmy dzisiaj. Tym, kim Maryja jest dzisiaj, my mamy być kiedyś! - zaznaczył. - Chrystus chce nam dać niebo, więc nie pragniemy jedynie ziemi - podkreślił abp Galbas. Nawiązując do słów papieża Franciszka i jego adhortacji o powołaniu do świętości we współczesnym świecie, mówił o głównej przeszkodzie w realizacji tego powołania, jaką jest bylejakość naszego życia, umiłowanie przeciętności.

Zachęcał do naśladowania Maryi. - Wtedy to będzie pielgrzymka do sanktuarium, a nie sierpniowa wycieczka. Wtedy wyjedziemy stąd przemienieni, a nie tylko zmęczeni - podkreślił. Zachęcał, byśmy nie bali się nieba i świętości. - I tego wam, przy tym pięknym święcie, życzę. Świętości nie tylko od święta! Życzę, byście, byśmy wszyscy byli wzięci do nieba. Byśmy byli wniebowzięci - mówił.

AGNIESZKA SKRZYPCZYK-PLAZA /RADIO EM

119

UROCZYSTOŚĆ ŚW. JACKA,
PATRONA ARCHIDIECEZJI I METROPOLII
Katowice, katedra, 17 sierpnia 2023 roku

I

Wprowadzenie

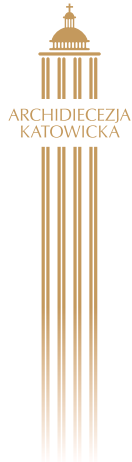
Arcybiskupa Katowickiego do Mszy świętej

Pierwsze skojarzenie jakie mamy ze św. Jackiem, to ewangelizacja. On praktykował ją w sposób najprostszy, a jednocześnie niezwykle radykalny. Szedł i głosił. Na piechotę, bez grosza przy duszy. Jego bogactwem było Słowo Boże, którym dzielił się z każdym napotkanym człowiekiem z niezwykłą hojnością i szczodrobliwością. Słowo Boże nie było dodane do jego życia, ale wynikało z jego życia. Chociaż nie znał adhortacji św. papieża Pawła VI Evangelii nuntiandi, zrealizował ją absolutnie. Na przykład to zdanie: „...w Kościele za pierwszy środek ewangelizacji należy uważać świadectwo życia prawdziwie i ściśle chrześcijańskiego, które trwa w nierozłącznej wspólnocie z Bogiem, a zarazem w nieograniczonej gorącości ducha poświęcania się dla innych” (EN 41).

Właśnie dlatego, dziś, choć od urodzenia naszego Patrona minęło już 840 lat, jest on dla nas wciąż kimś inspirującym i jednocześnie zastawiającym.

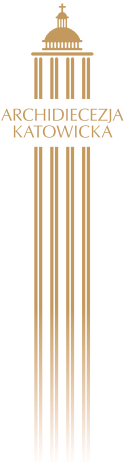
Bardzo Was wszystkich serdecznie witam na tej mszy świętej i bardzo się cieszę, że przewodniczy jej misjonarz z krwi i kości, misjonarz dosłowny, JE Ksiądz Biskup Tadeusz Kusy, którego serdecznie witam i pozdrawiam. Chociaż Ksiądz Biskup nie jest Dominikaninem, a Franciszkaninem, podobieństwo do św. Jacka jest bardzo znaczące.

Dziękuję Ci, Drogi Bracie, za twoją pracę i za to, że przyjąłeś zaproszenie, by być tu dzisiaj z nami. Proszę Cie, abyś modlił się za Kościół w twojej diecezji Kaga-Bandoro w Republice Środkowoafrykańskiej, za Kościół w naszej archidiecezji katowickiej i za cały Kościół, abyśmy nie siedzieli tylko za biurkiem, albo okrągłym stolikiem i mówili, że musimy iść, a po prostu szli i mówili. Módl się dla nas o nieograniczoną gorącość ducha poświęcania się dla innych.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

II Starajcie się jeszcze bardziej umocnić wasze powołanie i wybór!

Homilia bp. Tadeusza Kusego OFM

Siostry i Bracia, zebrani w uroczystość świętego Jacka, głównego patrona naszej archidiecezji tu w katedrze, w sercu Kościoła śląskiego, wspólnie chcemy dziękować Bogu za dar Jego łaskawości, jakim jest święty Jacek dla nas i dla całego Kościoła, ale chcemy też, za przykładem świętego Jacka, umocnić nasze powołanie chrześcijańskie, nasze życie z Jezusem i nasze posłanie do ludzi.

Słowo Boże wybrane na dzisiejszą liturgię naświetla postać naszego świętego, zakonnika, kaznodziei, misjonarza. Jednocześnie jest światłem dla nas, abyśmy, jak mówi nam święty Piotr, „starali się jeszcze bardziej umocnić nasze powołanie i wybór”.

Znamy historię powołania pierwszych uczniów Pana Jezusa, tych, którzy staną się Jego apostołami. Słyszeliśmy ten opis podany przez Ewangelistę Świętego Marka. Zauważmy, że są oni wezwani w czasie, kiedy pracują, niejako „przy pracy zarobkowej”, z sieciami w rękach. Słowo Pana dotknęło ich serca, dlatego „porzuciwszy sieci” i „zostawiwszy ojca w łodzi, poszli za Nim”.

Jacek wybrał się ze swoim krewnym, biskupem krakowskim Iwo, do Rzymu. Z pewnością wtedy jeszcze nie wiedział o istnieniu nowego zakonu, założonego przez Hiszpana Dominika. Sam Pan Jezus wskazał mu drogę, aby przyłączył się do Dominika i jego braci.

Czy początki zrozumienia naszego powołania i podjęcia naszej odpowiedzialności Panu nie są podobne do sytuacji uczniów nad jeziorem Galilejskim albo świętego Jacka i jego towarzyszy w Rzymie? Pan Jezus przychodzi i powołuje nas tam, gdzie jesteśmy, gdzie żyjemy, w naszych codziennościach.

Nasze pójście za Jezusem jest jednocześnie naszą zgodą na podjęcie drogi naszego posłania do ludzi. Podjęcie drogi Ewangelii i świadectwa o Chrystusie jest konsekwencją naszego chrztu i bierzmowania. O tym słyszymy w pierwszym czytaniu, w tekście proroka Izajasza, który znamy także z Ewangelii podanej przez św. Łukasza, gdzie Pan Jezus apliku-

je do siebie to prorocтво: „Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił; posłał mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim, bym opatrywał rany serc złamanych, żebym zapowiadał wyzwolenie jeńcom i więzniom wolność...”

Siostry i Bracia! My, Kościół Jezusa Chrystusa, przejmujemy Jego misję, Jego posłanie, Jego Ducha, który także nas wybrał, umiłowal, namaścił i posłał do ludzi. Zrozumiał to dobrze święty Jacek, który po powrocie z Rzymu do Krakowa, podjął misję wśród ludności Polski, a także na Rusi, na Litwie i w Prusach.

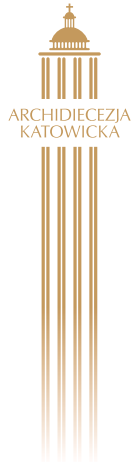
Jego wysiłki a także wysiłki jego braci z Zakonu Kaznodziejskiego, podobnie jak braci mniejszych, franciszkanów, wniosły nowego ducha do ewangelizacji naszych przodków. Duszpasterstwo Jacka i braci nie ograniczało się już tylko do ośrodków zamkowych czy wielkich miast, jak to było w poprzednich wiekach, ale stało się pójściem do ludu, aby „ubogim głosić Ewangelię, opatrywać rany serc złamanych...”

Ten rys powołania świętego Jacka wskazuje nam dzisiaj konieczność nowych form ewangelizacji, więc już nie tylko posług duszpasterskich niejako zamkniętych w kościele parafialnym, ale odważnego podjęcia świadectwa i głoszenia Chrystusa tam, gdzie ludzie potrzebują i oczekują słowa Prawdy Ewangelii.

Abyśmy byli otwarci na przyjęcie tego, co nowe i gotowi, aby stać się misjonarzami na wzór świętego Jacka, sądzę, że potrzeba nam najpierw czasu formacji, osobistej i wspólnotowej. Konstytucje zakonne braci dominikanów podkreślają ważność i konieczność studium, czasu czytania, rozważania i pogłębiania treści Słowa Bożego, a dopiero następnie czasu misji, głoszenia.

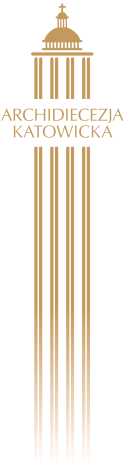
Słowa z listu świętego Piotra zachęcają nas dzisiaj do podjęcia tej drogi formacji i pogłębienia naszego powołania: „Dołożywszy całej pilności, dodajcie do wiary waszą cnotę, do cnoty poznanie, do poznania powściągliwość, do powściągliwości cierpliwość, do cierpliwości pobożność, do pobożności przyjaźń braterską, do przyjaźni braterskiej zaś miłość. Gdy bowiem będziecie je mieli, i to w obfitości, nie pozostawią was one bezczynnymi ani bezowocnymi w poznawaniu Pana naszego, Jezusa Chrystusa”.

Siostry i Bracia! Za świętym Jackiem, podejmijmy tę drogę Kościoła! Amen.

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

120

Ministrant to nie jest techniczny
pielgrzymka Liturgicznej Służby Ołtarza
Katowice, katedra, 28 sierpnia 2023 roku
(streszczenie)

Ministrant to nie jest techniczny: ma zadzwonić, przynieść. On ma prowadzić innych, pomagać im przeżyć Mszę św. - mówił metropolita katowicki.

Powakacyjne spotkanie ministrantów w katedrze Chrystusa Króla rozpoczęło się od konferencji i wspólnej adoracji Najświętszego Sakramentu. Centralnym punktem spotkania była Eucharystia. – Witam was, drodzy ministranci, kandydaci na ministrantów – zwrócił się do chłopców, którzy szczerze wypełnili wnętrze katedry ks. Cezariusz Wala, archidiecezjalny duszpasterz ministrantów. – Pełnimy w swoich wspólnotach rozmaite funkcje, ale wszyscy jesteśmy uczniami Chrystusa. Cieszę się z waszej obecności, cieszymy się, że jest z nami abp Adrian – dodał.

Dziękuję, że jesteście tutaj dzisiaj, dziękuję też za całość. Gdziekolwiek przyjeżdżam do parafii, to nigdy nie jest tak, że przy ołtarzu nie ma ministranta, albo lektora. To jest super! W innych częściach Polski bardzo nam tego zazdroszą i chciałbym, żeby zazdrościli jeszcze długo – mówił abp Adrian Galbas. Podziękował duszpasterzom, za ich obecność przy służbie ołtarza. Metropolita katowicki przyznał, że on sam nie był ministrantem. – Bardzo szybko zauważyłem, ile straciłem. Komżę miałem założoną pierwszy raz dopiero, kiedy poszedłem do zakonu. Pierwszy raz trzymałem cingulum, nawet nie wiedząc, że to się tak nazywa. Pierwszy raz podawałem ampułki do ołtarza, dopiero wtedy pierwszy raz mi się trzęsły ręce – podzielił się abp A. Galbas. – Zauważyłem wtedy, że straciłem nie tylko fajne rzeczy: dmuchańce, watę cukrową i wydarzenia przy parafii, ale możliwości, by dzięki służbie ołtarza być bliżej Pana Boga, by moja wiara mogła być bardziej żywa, bardziej gorliwa. Ten brak we mnie został, cieszę się, że wy go nie macie – dodał.

Najpiękniejsze dopiero przede mną. Kaznodzieja podzielił się także świadectwem spotkania z ministrantem Michałem, który dla abp. Ad-

riana jest jednym ze świętych w prywatnej litanii. Do stworzenia takiej osobistej modlitwy zachęcał papież Jan Paweł II w adhortacji o świętości. – Tam jest prośba o to, by każdy stworzył prywatną Litanię do Wszystkich Świętych. Wiemy, że mamy oficjalną, uroczystą, ale papież zachęcił, żebyśmy mieli taką swoją i wzywali w niej tych, których uważamy za świętych, chociaż oni prawdopodobnie nigdy nie będą oficjalnie kanonizowani czy beatyfikowani, ale dla ciebie są święci, bo cię pociągnęli do Pana Boga, pokazali ci Go w życiu. Zróbcie sobie taką! Ja mam i przyznaję, że ona mi się wydłużyła – zachęcał metropolita. Jednym z tych, których wstawiennictwa wzywa, jest ministrant Michał. Abp A. Galbas poznał go jako ucznia liceum katolickiego w Krakowie. – Był lektorem i założył prywatny Klub Zdobywców Królestwa Niebieskiego. Trudno się tam było dostać: codzienna modlitwa, jak najczęstsza Msza św., zero nałogów – wspominał. U Michała wykryto głębokiego krwiaka mózgu, kolejne operacje nie przynosiły rezultatów. Po ostatniej rodzina nie wiedziała, co powiedzieć, żeby go pocieszyć. – Wtedy on powiedział: „Nie płaczcie, najpiękniejsze dopiero przede mną”. Jego mama mówiła, że przyszli go pocieszyć, a on pocieszył ich. Niedługo potem umarł, a ja go wpisałem do mojej litanii – wyznał metropolita katowicki. – To jeden z moich „prywatnych” świętych, właśnie z liturgicznej służby ołtarza – dodał.

Łaska skupienia. Abp Adrian Galbas poprosił ministrantów, aby jak najczęściej rozważali słowa modlitwy, którą odmawiają każdorazowo rozpoczynając służbę przy ołtarzu. – Ona ma dwie części. W pierwszej po prostu wyznajemy naszą wiarę w to, że Bóg jest naszym weselem, rozwesela moją młodość – zwrócił uwagę. – Mówię wtedy: „Boże, ciesz się, że Cię znam, że Cię spotkałem. To jest fajne, to nie jest obciach”. Wicie, czasem ludzie napełniają się jakimś płynem, żeby się rozweselić, ale to działanie trwa krótko. Zostaje poczucie zmarnowanego czasu, pieniędzy, kac. A ja w tej modlitwie wyznaję wprost: tym, który chcę, żeby mnie rozweselał, ma być Bóg – dodał.

W swoim słowie zwrócił uwagę za św. Janem Pawłem II, że przybliżanie się do ołtarza jest przybliżaniem się do Chrystusa. Stąd służba księdzu przy ołtarzu, jest służbą Chrystusowi. – Z tym wiąże się druga część modlitwy, czyli prośba o łaskę skupienia, bo chcę tę moją służbę dobrze pełnić. Wszyscy jesteśmy rozproszeni, nie raz w zakrystii dostaniesz jeszcze jakiegoś smsa, jakiegoś mema, ktoś ci coś powie. Ale teraz ja chcę się z Tobą spotkać i proszę Cię Panie o łaskę skupienia: tak żeby

moje myśli były przy Tobie, moje oczy zwrócone na ołtarz, żeby moje serce było związane z Tobą – mówił abp A. Galbas.

Kaznodzieja przypomniał, że ministrant to ten, który służy – księdzu oraz tym, którzy przyszli na Mszę św. – Żeby oni patrząc na mnie, także byli skupieni, by ich myśli, serce i oczy były zwrócone na Chrystusa – zauważył. – Ważne, żeby to słowo także karmiło mnie samego, żebym nie był kelnerem, który rozdaje potrawy a samemu umiera na anoreksję. Ja sam powinienem być tym, który karmi się słowem Pana. Ono jest dla mnie pożywne – napominał chłopców. – Ministrant to nie jest techniczny przy ołtarzu: ma zadzwonić, przynieść. On ma prowadzić innych, pomagać im przeżyć Mszę św. – dodał.

Nie bójcie się tych myśli. Chciałbym, żeby wasza modlitwa przed rozpoczęciem służby przemieniała was w prawdziwych służących: ministrantów i lektorów. Ale także byście nie byli nimi jedynie w kościele, żeby nie było tak, że zdejmujesz komżę, pelerynkę, albę i zakładasz „czapkę-niewidkę” i nie mogą cię rozpoznać. Musisz umieć i w szkole, w klubie sportowym, z tym, z którymi jesteś na rolkach i dodatkowym angielskim, umieć powiedzieć: „tak, Bóg jest moim weselem”. Ministrantem się nie jest tylko przy ołtarzu, podobnie jak księdzem czy biskupem nie jest się tylko przy ołtarzu – mówił abp A. Galbas.

Na zakończenie poprosił ministrantów, by odważnie szli za głosem powołania. – Być może ktoś z was ma takie myśli, że Bóg woła, bym nie był tylko przy ołtarzu, ale także za ołtarzem. Że nie tylko mam przynieść do ołtarza chleb i wino, ale także roznieść z niego Ciało i Krew Chrystusa. Nie bójcie się tych myśli! Trzeba je w sobie bardzo pielęgnować. Nie wstyďte się ich! Rozmawiajcie o nich z duszpasterzami. „Podlewajcie” modlitwą. Jestem pewien, że nie jednego z was, Bóg będzie chciał mieć przy sobie – zachęcał.

Umocnieni darami płynącymi z Eucharystii, będziemy dalej starać się gorliwie służyć przy ołtarzach kościołów naszej archidiecezji. Obiecujemy pamiętać o księdzu arcybiskupie w naszych modlitwach – mówili przedstawiciele zebranych w katedrze ministrantów.

121

Słowo na ingresie bp. Martina Davida

Ostrava, 31 sierpnia 2023 roku

Drodzy Uczestnicy tej pięknej uroczystości, miło mi, że mogę na jej koniec przekazać najserdeczniejsze gratulacje Bratu i Sąsiadowi, nowemu biskupowi diecezji ostrawsko-opawskiej. Czynię to nie tylko w swoim imieniu, ale także w imieniu tu obecnych biskupów z Polski i całego naszego Episkopatu.

Sam niedawno przeżywałem podobną uroczystość i przygotowując się do niej przeczytałem raz jeszcze piękne, mądre i głębokie słowa, które o posłudze biskupa zawarte są w soborowej konstytucji dogmatycznej o Kościele Lumen Gentium.

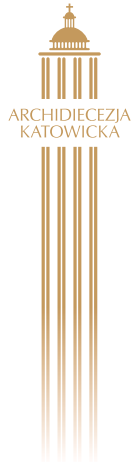
Spełnienie ich to zadanie znacznie przewyższające zdobycie korony ziemi. Po ludzku nieosiągalne. W jego wypełnieniu nie jesteśmy jednak sami. Tak, jak do św. Pawła, Bóg mówi dziś do nas, mówi do Ciebie, Drogi Bracie: „wystarczy ci mojej łaski” (2 Kor 12,9).

Bardzo dziękuję za wszelką życzliwość, której doświadczyłem już niejednokrotnie ze strony księdza biskupa Martina. Ujmuje jego spokój, pogoda ducha i życzliwość, a także otwartość i gotowość do współpracy, cechy prawdziwie synodalne.

Tę gotowość do bycia razem deklarujemy także my, biskupi z sąsiednich diecezji w Polsce. Służymy przecież w jednym Kościele, jednemu Panu, jesteśmy prowadzeni przez tego samego Ducha. Wspierajmy się więc i pomagajmy sobie.

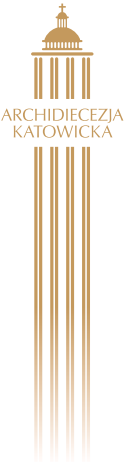
Bracie Marcinie, Biskupie tej diecezji, gratulując tej chwili z całego serca Ci życzę, abyś, zgodnie ze swoim biskupim zawołaniem, codziennie wprowadzał słowo Boże w życie. Byś je wcielał, by – dzięki twojej posłudze – stawało się ono ciałem.

Niech ten ingres będzie nie tylko zapowiedzią pięknej służby w diecezji, którą obejmujesz, ale także zapowiedzią innego Ingresu, przez wielkie „I”, gdy – jak mówi św. Piotr - szeroko będzie ci otworzone wejście do wiecznego królestwa Pana naszego i Zbawcy Jezusa Chrystusa (por. 2 P 1,11).

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA
KATOWICKA

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

Powierzamy Cię opiece Najświętszej Maryi Panny, Pani z Jasnej Góry, Królowej Polski, której ikonę zachciej od nas przyjąć.

PERSONALIA

122

Dekrety i nominacje

Ks. Biela Krzysztof	pomoc duszpasterska w Parafii Chrystusa Króla w Katowicach
Ks. Bogacki Rafał	rzecznik archidiecezji katowickiej i dyrektor biura prasowego
Ks. Jakub Gojny	notariusz Sądu Metropolitalnego
Ks. Kaczmarek Robert	duszpasterz nauczycieli w archidiecezji katowickiej
Ks. Kania Bogdan	wizytator parafii w zakresie spraw duszpasterskich, kancelarii parafialnej i finansów
Ks. Kreczmański Sebastian	pomoc duszpasterska w Parafii Podwyższenia Krzyża św. w Katowicach – Brynowie
Krzywoń Tomasz	dyrektor Archidiecezjalnego Domu Hospicyjnego św. Jana Pawła II w Katowicach
Ks. Krzyk Grzegorz	dyrektor Domu Św. Józefa w Katowicach
Ks. Niesporek Marcin	duszpasterz służby zdrowia i chorych w archidiecezji katowickiej
Ks. Ogrodniczak Jarosław	wizytator parafii w zakresie spraw duszpasterskich, kancelarii parafialnej i finansów
Ks. Musioł Kazimierz	p.o. dyrektora Wydziału Duszpasterstwa Rodzin Kurii Metropolitalnej
Ks. Nocoń Łukasz	rzecznik sprawiedliwości w Sądzie Metropolitalnych w Katowicach
Ks. Palka Marcin	ceremoniarz archidiecezjalny
Ks. Pękała Marcin	kapelan w szpitalu Euromedic w Katowicach
Ks. Rudolf Andrzej	pomoc duszpasterska w Parafii Bożego Ciała i św. Barbary w Rybniku-Niewiadomiu

Ks. Solik Wojciech	sędzia Sądu Metropolitalnego w Katowicach
Ks. Strzelczyk Grzegorz	odpowiedzialny za formację stałą księży archidiecezji katowickiej
Ks. Szołucha Grzegorz	pomoc duszpasterska w Parafii MB Różańcowej w Rybniku-Niedobczycach
Ks. Tupaj Sławomir	diecezjalny moderator dzieła powołań i delegat biskupi do Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań

Proboszczowie i administratorzy

ks. Dziura Łukasz	administrator Parafii NMP Królowej Rodzin w Jankowicach
ks. Habrajski Paweł	administrator Parafii NSPJ w Rybniku - Boguszowicach
ks. Kalisz Tadeusz	proboszcz Parafii MB Częstochowskiej w Rybniku - Ochojcu
ks. Kasperowicz Tomasz	administrator Parafii św. Klemensa Papieża i Męczennika w Miedznej
ks. Kiera Szymon	administrator Parafii św. Krzysztofa w Tychach
ks. Kolbiarz Grzegorz	proboszcz Parafii Błogosławionej Karoliny w Tychach
ks. Kowalski Michał	administrator Parafii św. Rodziny w Piekarach Śl.
ks. Kuś Maciej	administrator Parafii św. Józefa w Katowicach - Załężu
ks. Maciąg Tomasz	administrator Parafii NSPJ w Tychach - Paprocanach
ks. Marecik Tomasz	administrator Parafii MB Różańcowej w Katowicach - Zadolu
ks. Obałka Mariusz	administrator Parafii św. Marii Magdaleny w Rudzie Śl. - Bielszowicach
ks. Ogrodniczak Jarosław	proboszcz Parafii Podwyższenia Krzyża św. i św. Herberta w Katowicach
ks. Orlik Michał	administrator Parafii NSPJ w Rudzie Śl. - Bykownie

ks. Pawlak Ireneusz	administrator Parafii MB Szkaplerznej w Brzeźcach
ks. Pietryga Jan	administrator Parafii MB Fatimskiej w Mysłowicach - Wesolej
ks. Pilecki Zbigniew	administrator Parafii Podwyższenia Krzyża św. w Wodzisławiu Śl.
ks. Piwowarczyk Przemysław	administrator Parafii św. Józefa w Mysłowicach – Krasowach
ks. Płonka Krzysztof	administrator Parafii św. Mikołaja w Mikołowie - Borowej Wsi
ks. Ryszka Marcin	administrator Parafii św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Żorach
ks. Sitko Arkadiusz	administrator Parafii MB Różańcowej w Jastrzębiu-Zdroju - Moszczenicy
ks. Smołka Krzysztof	proboszcz Parafii św. Antoniego z Padwy w Syryni
Ks. Szamara Tadeusz SDB	administrator Parafii Niepokalanego Serca Maryi w Kobylach
ks. Til Paweł	proboszcz Parafii św. Katarzyny i MB Różańcowej w Rybniku – Wielopolu
ks. Tomaszek Czesław	administrator Parafii św. Barbary i św. Józefa w Jastrzębiu-Zdroju
ks. Uflant Robert SDS	administrator Parafii MB Częstochowskiej w Mikołowie - Śmiłowicach
ks. Wierzbicki Marcin	proboszcz Parafii św. Maksymiliana Kolbego w Tychach

Neoprezbiterzy

ks. Budner Maciej	wikariusz w Parafii NSPJ w Chorzowie Batorym
ks. Dolibóg Karol	wikariusz w Parafii Podwyższenia Krzyża św. i św. Herberta w Katowicach
ks. Grieger Szymon	wikariusz w Parafii św. Apostołów Filipa i Jakuba w Żorach
ks. Kasprzak Paweł	wikariusz w Parafii św. Apostołów Filipa i Jakuba w Żorach

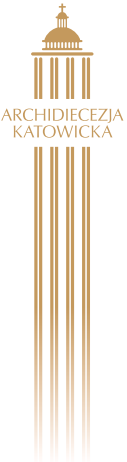
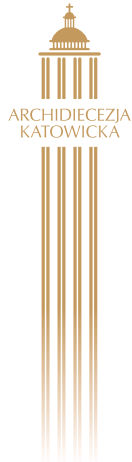
ks. Literski Piotr	wikariusz w Parafii św. Michała Archanioła w Siemianowicach Śl. - Michałkowicach
ks. Paprotny Michał	wikariusz w Parafii św. Jadwigi Śl. w Rybniku
ks. Poniszowski Mateusz	wikariusz w Parafii św. Herberta Biskupa w Wodzisławiu Śl.
ks. Sadło Piotr	wikariusz w Parafii Opatrzności Bożej w Katowicach - Zawodziu

Wikariusze

ks. Andrzejak Piotr	wikariusz w Parafii Świętej Rodziny w Tychach (z Parafii NSPJ w Rudzie Śl. - Bykownie)
ks. Brachaczek Adam	wikariusz w Parafii św. Jana Chrzciciela w Tychach (z Parafii Niepokalanego Serca Maryi w Radlinie - Głożynach)
ks. Bracik Grzegorz	wikariusz w Parafii św. Wawrzyńca i św. Antoniego w Rudzie Śl. - Wirku (z Parafii św. Jadwigi Śląskiej w Rybniku)
ks. Brejza Krzysztof	wikariusz w Parafii św. Krzysztofa w Tychach (z Parafii św. Piusa X w Rudzie Śl.)
ks. Bryk Błażej	wikariusz w Parafii św. Jana Chrzciciela w Pawłowicach (z Parafii Trójcy Przenajświętszej w Rudzie Śl. - Kochłowicach)
ks. Budniok Łukasz	wikariusz w Parafii św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Bytomiu (z Parafii św. Andrzeja Boboli w Czerwionce-Leszczynach)
ks. Cnota Łukasz	wikariusz w Parafii NSPJ w Rybniku - Niedobczycach (z Parafii św. Wojciecha w Mikołowie)
ks. Czegliński Mirosław	wikariusz w Parafii Ducha Świętego w Tychach (z Parafii NSPJ w Chorzowie Batorym)
ks. Dąbrowski Patryk	wikariusz w Parafii św. Michała Archanioła w Rudzie Śl. - Orzegowie (z Parafii św. Stanisława Biskupa i Męczennika w Bytomiu)

- ks. Fenisz Marek** wikariusz w Parafii MB Królowej Różańca św. w Łaziskach Górnych (z Parafii św. Barbary i św. Józefa w Jastrzębiu-Zdroju)
- ks. Gamza Mateusz** wikariusz w Parafii Podwyższenia Krzyża św. i św. Herberta w Katowicach (z Parafii Ducha Świętego w Tychach)
- ks. Horowski Krzysztof** wikariusz w Parafii św. Józefa Robotnika w Katowicach - Józefowcu (z Parafii NMP Wspomożenia Wiernych w Katowicach - Wełnowcu)
- ks. Janusz Jarosław** wikariusz w Parafii św. Wojciecha w Mikołowie (z Parafii NSPJ w Rybniku - Niedobczycach)
- ks. Kamiński Dariusz** wikariusz w Parafii św. Jana Nepomucena w Bytomiu - Łagiewnikach (z Parafii Świętej Rodziny w Tychach)
- ks. Lejta Adrian** wikariusz w Parafii św. Jadwigi Śląskiej w Chorzowie (z Parafii św. Jerzego w Czerwionce-Leszczynach - Dębieńsku)
- ks. Lisiecki Piotr** wikariusz w Parafii św. Andrzeja Boboli w Czerwionce-Leszczynach (z Parafii MB Bolesnej w Rybniku)
- ks. Meyer Adam** wikariusz w Parafii św. Antoniego z Padwy w Siemianowicach Śl. (z Parafii św. Józefa Robotnika w Katowicach - Józefowcu)
- o. Miś Metody OFM** wikariusz w Parafii św. Franciszka z Asyżu w Chorzowie - Klimzowcu
- ks. Mucha Rafał** wikariusz w Parafii św. Barbary w Rudzie Śl. - Bykowninie (z Parafii św. Jana Chrzciciela w Pawłowicach)
- ks. Niesporek Maciej** wikariusz w Parafii Wszystkich Świętych w Pszczynie (z Parafii św. Apostołów Piotra i Pawła w Świętochłowicach)
- ks. Palion Adam** wikariusz w Parafii św. Apostołów Piotra i Pawła w Katowicach (z Parafii św. Michała Archanioła w Rudzie Śl. - Orzegowie)

- ks. Paprota Adam** wikariusz w Parafii św. Apostołów Piotra i Pawła w Świętochłowicach (z Parafii MB Różańcowej w Rudzie Śl. - Halembie)
- ks. Pasuto Łukasz** wikariusz w Parafii Wniebowzięcia NMP w Wodzisławiu Śl. (z Parafii św. Krzysztofa w Tychach)
- ks. Patas Krzysztof** wikariusz w Parafii św. Piusa X w Rudzie Śl. (z Parafii Wniebowzięcia NMP w Wodzisławiu Śl.)
- ks. Pyszny Krzysztof** wikariusz w Parafii św. Jadwigi Śląskiej w Katowicach - Szopienicach (z Parafii Męczeństwa św. Jana Chrzciciela w Łaziskach Górnych)
- ks. Rzepka Mateusz** wikariusz w Parafii Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Rudzie Śl. - Goduli (z Parafii MB Wszechpośredniczki Łask i św. Antoniego w Wodzisławiu Śl. - Jedłowniku)
- Ks. Stalmach Zbigniew** wikariusz w Parafii Męczeństwa św. Jana Chrzciciela w Łaziskach Górnych oraz kapelan w szpitalu św. Józefa Sp. z o.o. i Centrum Zdrowia w Mikołowie Sp. z o.o. (z Parafii św. Benedykta Opata w Tychach)
- ks. Stefański Artur** wikariusz w Parafii MB Częstochowskiej w Katowicach - Podlesiu (z Parafii Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Rudzie Śl. - Goduli)
- ks. Ścibor Paweł** wikariusz w Parafii św. Barbary w Chorzowie (z Parafii MB Częstochowskiej w Katowicach - Podlesiu)
- ks. Wojtała Paweł** wikariusz w Parafii MB Bolesnej w Rybniku (z Parafii NSPJ w Rybniku - Niedobczycach)
- ks. Wolnik Marek** wikariusz w Parafii św. Benedykta Opata w Tychach (z Parafii Trójcy Przenajświętszej w Piekarach Śl. - Szarleju)
- ks. Wójcik Marcin** wikariusz w Parafii NSPJ w Czerwionce-Leszczynach (z Parafii św. Szczepana w Katowicach - Bogucicach)

ks. Wylęzek Marcin wikariusz w Parafii Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Mysłowicach (z Parafii Bożego Ciała i św. Barbary w Rybniku - Niewiadomiu)

Zwolnieni z funkcji i urzędów

ks. Ahnert Andrzej proboszcza Parafii Matki Bożej Szkaplerznej w Brzeźcach (urlup zdrowotny)

ks. Brzezinka Zdzisław dyrektora Wydziału Duszpasterstwa Rodzin Kurii Metropolitalnej

ks. Dziura Łukasz wikariusza w Parafii Chrystusa Króla w Katowicach i ceremoniarza archidiecezjalnego oraz kapelana w szpitalu Euromedic w Katowicach

ks. Habrajski Paweł kapelana szpitala Joannitas sp. sam. z o.o. w Pszczynie i opiekuna duchowego Okręgowego Ośrodka Wychowawczego w Pszczynie – Łące oraz rezydenta w Parafii Podwyższenia Krzyża św. i MB Częstochowskiej w Pszczynie

ks. Kalisz Tadeusz proboszcza Parafii NMP Królowej Rodzin Jankowicach

ks. Kasperowicz Tomasz wikariusza w Parafii Miłosierdzia Bożego w Jastrzębiu-Zdroju

ks. Kiera Szymon wikariusza w Parafii św. Jadwigi Śląskiej w Chorzowie

ks. Kolbiarz Grzegorz ojca duchownego alumnów w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Katowicach

ks. Kowalski Michał wikariusza w Parafii św. Antoniego z Padwy w Siemianowicach Śl.

Ks. Kreczmański Sebastian wikariusza w Parafii św. Herberta Biskupa w Wodzisławiu Śl.

Ks. Krzyk Grzegorz dyrektora Archidiecezjalnego Domu Hospicyjnego św. Jana Pawła II w Katowicach (pozostaje kapelanem)

ks. Kuś Maciej wikariusza w Parafii NSPJ w Chorzowie Batorym

ks. Maciąg Tomasz wikariusza w Parafii MB Różańcowej w Jastrzębiu-Zdroju – Moszczenicy

ks. Marecik Tomasz wikariusza w Parafii św. Apostołów Filipa i Jakuba w Żorach

Ks. Młotek Krzysztof wikariusza w Parafii Podwyższenia Krzyża św. w Katowicach – Brynowie (dokończenie studiów w Hiszpanii)

ks. Obalka Mariusz wikariusza w Parafii św. Michała Archanioła w Siemianowicach Śl. - Michałkowicach

ks. Ogrodniczak Jarosław proboszcza Parafii Świętej Rodziny w Piekarach Śl.

ks. Orlik Michał kapelana Górnośląskiego Centrum Kardiologii w Katowicach – Ochojcu

ks. Pawlak Ireneusz wikariusza w Parafii MB Wspomożenia Wiernych w Piekarach Śl. – Dąbrówce Wielkiej

ks. Pietryga Jan wikariusza w Parafii Podwyższenia Krzyża św. i św. Herberta w Katowicach

ks. Pilecki Zbigniew wikariusza w Parafii NMP Matki Sprawiedliwości i Miłości Społecznej w Jastrzębiu-Zdroju – Dubielcu

ks. Piwowarczyk Przemysław wikariusza w Parafii Podwyższenia Krzyża św. i św. Herberta w Katowicach

ks. Płonka Krzysztof wikariusza w Parafii Wszystkich Świętych w Pszczynie

o. Pompka Beda OFM wikariusza w Parafii św. Franciszka z Asyżu w Chorzowie - Klimzowcu

ks. Pyszny Krzysztof kapelana w szpitalu św. Józefa Sp. z o.o. i Centrum Zdrowia w Mikołowie Sp. z o.o.

ks. Ryszka Marcin wikariusza w Parafii Opatrzności Bożej w Katowicach – Załężu

ks. Sitko Arkadiusz wikariusza w Parafii św. Jadwigi Śląskiej w Katowicach - Szopienicach

ks. Stopka Artur redaktora Archidiecezjalnego Systemu Informacyjnego

- ks. Smółka Krzysztof** proboszcza Parafii MB Fatimskiej w Mysłowicach – Wesołej
- ks. Strzelczyk Grzegorz** proboszcza Parafii św. Maksymiliana Marii Kolbego w Tychach i dyrektora Ośrodka Formacji Diakonów Stałych w Katowicach
- ks. Til Paweł** prefekta w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Katowicach i redaktora Kalendarza Liturgicznego Archidiecezji Katowickiej
- ks. Tomaszek Czesław** wikariusza w Parafii św. Barbary w Chorzowie
- ks. Wierzbicki Marcin** prefekta w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Katowicach
- Ks. Więcek Józef** duszpasterza nauczycieli w archidiecezji katowickiej
- Ks. Wilkosz Wiesław SDB** proboszcza Parafii Niepokalanego Serca Maryi w Kobyli
- Ks. Wojtal Tomasz** rzecznika i dyrektora biura prasowego archidiecezji katowickiej

Przeniesieni na emeryturę

- ks. Błotko Krzysztof** proboszcz Parafii NSPJ w Rybniku - Boguszowicach
- Ks. Brol Jan** rezydent w Parafii św. Wawrzyńca w Mikołowie – Mokrem
- ks. Chorzępa Andrzej** proboszcz Parafii NSPJ w Rudzie Śl. - Bykwinie
- ks. Czaja Michał** proboszcz Parafii NSPJ w Tychach - Paprocanach
- ks. Drabik Andrzej** proboszcz Parafii MB Różańcowej w Jastrzębiu-Zdroju - Moszczenicy
- ks. Grabiec Krzysztof** proboszcz Parafii św. Mikołaja w Mikołowie - Borowej Wsi
- ks. Grygier Józef** proboszcz Parafii Podwyższenia Krzyża św. i św. Herberta w Katowicach
- ks. Helbik Krystian** proboszcz Parafii św. Katarzyny i MB Różańcowej w Rybniku - Wielopolu

- ks. Iwański Henryk** pomoc duszpasterska w Parafii św. Jana Sarkandra w Siemianowicach Śl. - Bańgowie
- ks. Kachel Piotr** proboszcz Parafii św. Antoniego z Padwy w Syryni
- Ks. Kral Jan** pomoc duszpasterska w Parafii Wniebowzięcia NMP w Wodzisławiu Śl.
- ks. Kurzela Piotr** proboszcz Parafii św. Marii Magdaleny w Rudzie Śl. - Bielszowicach
- ks. Michałowski Stanisław** pomoc duszpasterska w Parafii św. Barbary w Katowicach – Giszowcu
- ks. Panek Józef** proboszcz Parafii św. Józefa w Mysłowicach - Krasowach
- ks. Piontek Jan** proboszcz Parafii św. Klemensa Papieża i Męczennika w Miedznej
- ks. Rother Albert** proboszcz Parafii MB Częstochowskiej w Rybniku - Ochojcu
- ks. Słota Jerzy** proboszcz Parafii św. Józefa w Katowicach - Załężu
- ks. Szaforz Czesław** proboszcz Parafii św. Barbary i św. Józefa w Jastrzębiu-Zdroju
- ks. Szklorz Józef** proboszcz Parafii Błogosławionej Karoliny w Tychach

ZMARLI

123

Ks. Janusz Rudzki + 05.07.2023

Urodził się 27 stycznia 1961 roku w Tychach w rodzinie Joachima i Natalii z domu Gruchlik. Miał młodszą siostrę Zofię. Po śmierci mamy w 1962 roku jego wychowaniem zajmowała się babcia Jadwiga. Został ochrzczony 19 lutego 1961 roku w kościele parafialnym pw. Świętej Marii Magdaleny w Tychach. Tam również w 1969 roku przyjął sakrament bierzmowania.

Po ukończeniu Szkoły Podstawowej nr 6 w Tychach – Czułowie uczył się w Liceum Zawodowym nr 2 przy Zespole Szkół Mechanicznych w Tychach. W parafii był ministrantem, należał do Związku Harcerstwa Polskiego, interesował się sportem. W 1978 roku zdobył ze szkolną drużyną pierwsze miejsce w mistrzostwach szkół średnich rejonu tyskiego w piłce nożnej. Był postrzegany jako zdyscyplinowany, sumienny i koleżeński. Ofiarnie pracował na budowie kościoła Krzyża Świętego w Tychach – Czułowie. Szkołę ukończył w 1980 roku zdając maturę i uzyskując tytuł mechanika budowy i naprawy maszyn.

Myśl o kapłaństwie towarzyszyła mu od drugiej klasy szkoły średniej. Do Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie zgłosił się po maturze. Był szczerze i głęboko pobożny, dyskretny, odznaczał się życzliwością, pomocą, taktem i kulturą, chętnie pracował fizycznie w gospodarstwie i na budowie kościoła, był praktyczny i zaradny. Podczas wakacji prowadził rekolekcje ministrantów i pielgrzymki, zwłaszcza rowerowe. Obowiązkowy staż pracy odbywał w VI oddziale wydobywczym KWK Mysłowice – Wesoła (wówczas KWK „Lenin”). W seminarium udzielał się w zespole charytatywnym, misyjnym i technicznym. Pracę dyplomową napisał na temat „Działalność OO. Jezuitów w Czechowicach – Dziedzicach 1905-1985”. Święceń diakonatu 5 paź-

dziernika 1986 roku udzielił mu bp Józef Kurpas. Święcenia kapłańskie przyjął 31 stycznia 1987 roku w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach z rąk bp. Damiana Zimonia.

Był wikariuszem w parafiach: św. Jerzego w Cieszynie (1987), św. Barbary w Chorzowie (1987-1990), Miłosierdzia Bożego w Żorach (1990-1994), św. Cyryla i Metodego w Knurowie (1994-1998), Najświętszego Serca Pana Jezusa w Rogowie (1998-2002), św. Maksymiliana Kolbego w Tychach (2002-2004). Był katechetą w szkołach: podstawowych nr 14 i 16 oraz zawodowej w Żorach, podstawowej i zawodowej w Knurowie, Szkole Podstawowej w: Rogowie oraz Bluszczowie, Gimnazjum w Rogowie, I Liceum Ogólnokształcącym w Tychach, III Liceum Ogólnokształcącym w Tychach. W 1990 roku ukończył Studium Teologiczne ATK w Katowicach i zdał egzamin proboszczowski.

W 2004 roku został mianowany proboszczem Parafii Świętego Józefa Robotnika w Nieboczowach (2004-2013), gdzie był także katechetą w tamtejszej szkole podstawowej. Był wicedziekanem dekanatu Pogrzebień (2010-2013). W 2013 roku został proboszczem Parafii Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Jastrzębiu-Zdroju – Bziu. Dokończył budowę nowego kościoła, który został uroczystie poświęcony 14 września 2019 przez abp. Wiktora Skworca oraz wybudował nowe probostwo. Ofiarnie wspierał działalność misyjną Kościoła.

Końcem 2021 roku zdiagnozowano u niego nowotwór trzustki. Ostatnie dni życia spędził w Hospicjum im. Jana Pawła II w Żorach. Zmarł 5 lipca 2023 roku. Jego pogrzeb odbył się 8 lipca 2023 w Parafii Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Jastrzębiu-Zdroju – Bziu, gdzie został pochowany na miejscowym cmentarzu. Liturgii pogrzebowej przewodniczył abp Adrian J. Galbas SAC.

KS. JAKUB KANIA

124

Ks. Rafał Greiff + 20.08.2023

Urodził się 8 listopada 1934 roku w Hajdukach Wielkich (Chorzowie Batorem) w rodzinie hutnika Joachima i Jadwigi z domu Pietrzyk. Ochrzczony został 15 listopada 1934 roku w kościele parafialnym Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Chorzowie Batorem. Do pierwszej Komunii świętej i do bierzmowania przystąpił w kościele Najświętszego Serca Pana Jezusa w Chorzowie Batorem.

Naukę rozpoczął w 1941 roku w szkole podstawowej w Chorzowie. Był gorliwym i sumiennym ministrantem, chętnie pomagał w kościele. Mając 13 lat wstąpił do Krucjaty Eucharystycznej. We wrześniu 1949 roku rozpoczął naukę w Technikum Rolniczym w Nakle Śląskim. Po trzech latach kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym dla Pracujących w Chorzowie, które ukończył maturą w 1953 roku.

Do Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie zgłosił się po maturze. Studiował na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Święcenia niższe przyjął z rąk bp. Franciszka Jopa. Był dziekanem alumnów. Święceń diakonatu 28 marca 1958 roku w Krakowie i prezbiteratu 22 czerwca 1958 roku w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach udzielił mu bp Herbert Bednorz.

Po święceniach został skierowany na zastępstwo wakacyjne najpierw do rodzinnej Parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Chorzowie Batorem a następnie do Parafii Ścięcia Świętego Jana Chrzciciela w Rudzie Śląskiej – Goduli. Jako wikariusz pracował w parafiach: Najświętszej Maryi Panny Królowej Różańca Świętego w Łaziskach Górnych (1958-1962), Świętego Klemensa w Łędzinach (1962-1965), Świętego Mikołaja w Pierścću (1965-1966), Świętego Bartłomieja w Grodźcu (1966-1971). Otrzymał zadanie usamodzielnienia placówki duszpasterskiej przy kościele Świętego Wawrzyńca w Bielowicku. Tam przeprowadził remont zabytkowego kościoła i wybudował probostwo.

Od 1971 roku był wikariuszem ekonomem a następnie proboszczem Parafii Świętego Jerzego w Mszanie (1971-1992). W 1992 roku otrzymał dekret proboszcza Parafii Świętego Jana Nepomucena w Rybniku – Chwałęcicach (1992-1999). W 1993 roku rozpoczął budowę kościoła w Chwałęcicach, który został poświęcony przez abp. Damiana Zimonia w 1998 roku. Jako proboszcz był katechetą w przedszkolu i szkole podstawowej w Chwałęcicach.

W 1999 roku przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Ustroniu. Ostatnie dni życia spędził w Domu Księży Emerytów im. Świętego Józefa w Katowicach.

Zmarł 20 sierpnia 2023 roku w 89. roku życia i 66. roku kapłaństwa. Msza żałobna została odprawiona 24 sierpnia w kościele pw. Świętego Jana Nepomucena w Rybniku – Chwałęcicach. Jego pogrzeb odbył się 25 sierpnia w Parafii Świętego Jerzego w Mszanie. Liturgii pogrzebowej przewodniczył bp Grzegorz Olszowski.

KS. PAWEŁ RYLSKI

125

Ks. Ernest Grajcke + 30.08.2023

Urodził się 29 kwietnia 1940 roku w Wilczy jako syn górniko-ślusarza Jana i Elżbiety zd. Góreckiej. Tam w kościele parafialnym św. Mikołaja 5 maja tegoż roku został ochrzczony, po raz pierwszy przystąpił do Komunii św. i był ministrantem, a 3 lipca 1950 roku przyjął sakrament bierzmowania. Tam też w latach 1947-1954 uczęszczał do Szkoły Podstawowej. Potem uczył się w Liceum Ogólnokształcącym w Knurowie. Do roku 1962 jego nazwisko było w pisowni niemieckiej „Greitzke”.

Po zdaniu w 1958 roku egzaminu dojrzałości wstąpił do Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie. Tzw. „Kurs Wstępny” odbył

w Tarnowskich Górach. Pracę naukową napisał na temat „Problematyka narodowościowa na łamach „Gościa Niedzielnego” w latach 1934-1936”.

Na diakona wyświęcił go 8 marca 1964 roku w kaplicy Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie biskup koadiutor Herbert Bednorz, on też 14 czerwca 1964 w katedrze Chrystusa Króla w Katowicach udzielił mu święceń prezbiteratu.

Po zastępstwach wakacyjnych w rodzinnej parafii w Wilczy (1-15 lipca), Świętych Jana i Pawła Męczenników w Dębie (15 lipca-10 sierpnia) i Najświętszej Maryi Panny Królowej Świata w Szczygłowicach (10-30 sierpnia) był wikariuszem w parafiach: Matki Bożej Fatimskiej w Wesołej (od 30 sierpnia 1964), Świętego Jana Chrzyciela w Pawłowicach Śląskich (od 2 września 1967), Świętej Marii Magdaleny w Tychach (od 27 sierpnia 1970).

W roku 1974, po ukończeniu zaocznych studiów na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie – Studium Pastoralne w Katowicach uzyskał stopień magistra teologii. Pracę magisterską napisał na temat „Próba oceny skuteczności nauczania kościelnego w zakresie kształtowania postaw wobec katolickiego małżeństwa i rodziny”.

Został zaproszony do udziału w sesjach plenarnych I. Synodu Diecezji Katowickiej, jako przedstawiciel księży wikarych.

Dnia 23 czerwca 1976 roku został mianowany diecezjalnym misjonarzem. Do jego obowiązków należało głoszenie nauk rekolekcyjnych, przede wszystkim jako przygotowanie parafii do wizytacji kanonicznej. Mieszkał na probostwie parafii Świętej Marii Magdaleny w Tychach. Od 20 czerwca – 2 lipca 1977 roku zastępował wikariusza w parafii Świętego Józefa w Katowicach – Załężu, od 16 listopada 1978 roku został substytutem proboszcza parafii Krzyża Świętego w Gostyni. Od 16 sierpnia 1979 roku został wikariuszem ekonomem w parafii Świętego Wojciecha w Radzionkowie, a od 9 października tegoż roku proboszczem. Podjął starania o teren pod budowę kościoła Świętego Stanisława w Radzionkowie (dziś Bytom). Od września 1990 roku katechizował w Szkole Podstawowej nr 11, w VI Liceum Ogólnokształcącym i w Zespole Szkół Zawodowych nr 2 (Liceum Zawodowe oraz Technikum Budowy Maszyn i Urządzeń Górniczych Wspólnoty Węgla Kamiennego) w Radzionkowie.

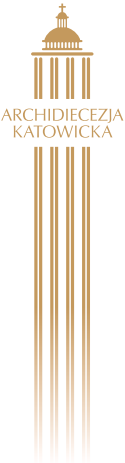
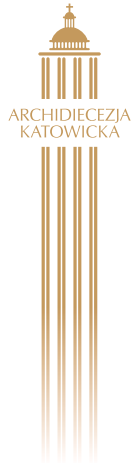
Ostatnią jego placówką duszpasterską była parafia Matki Bożej Fatimskiej w Wesołej, gdzie od 28 sierpnia 1993 roku był proboszczem przez 14 lat. Tam też katechizował w Szkołach Podstawowych nr 14 i 15,

w Gimnazjum nr 5, Zespole Szkół Prywatnych oraz w Zasadniczej Szkole Górniczej i w Liceum Zawodowym. W roku 2000 został przez biskupa zwolniony z obowiązku katechizowania w szkole. W roku 2000 kapłani dekanatu Mysłowice wybrali go na swojego ojca duchownego.

Z dniem 29 lipca 2007 roku został przeniesiony na emeryturę i zamieszkał w rodzinnej parafii w Wilczy.

Zmarł 30 sierpnia 2023 roku w 60. roku kapłaństwa mając 83 lata. Jego pogrzeb odbył się 2 września 2023 roku w parafii Matki Bożej Fatimskiej w Mysłowicach – Wesołej. Tam został pochowany. Ceremoniom pogrzebowym przewodniczył bp Marek Szkudło.

KS. PAWEŁ RYLSKI

Spis Treści

STOLICA APOSTOLSKA

- 102 Orędzie na Światowy Dzień Modlitw o Ochronę Świata Stworzonego . 311

EPISKOPAT POLSKI

- 103 Apel na sierpień – miesiąc abstynencji 2023 316
 104 Komunikat na XXIV Ogólnopolski Tydzień św. Krzysztofa 319
 105 List Pasterski z okazji XIII Tygodnia Wychowania 322
 106 Komunikat ws. debaty o migrantach i uchodźcach 326
 107 Komunikat o mianowaniu Nuncjusza Apostolskiego w Polsce . . . 329
 108 Apel o pomoc dla Słowenii 330
 109 Słowo biskupa polowego na święto Wojska Polskiego 332
 110 Komunikat po spotkaniu na Jasnej Górze w dniu 25 sierpnia 2023 . . 333

ARCHIDIECEZJA KATOWICKA

**ABP ADRIAN J. GALBAS SAC
 METROPOLITA KATOWICKI**

LISTY PASTERSKIE I KOMUNIKATY

- 111 Słowo w związku z tragedią w KWK Ruda Ruch Bielszowice 336
 112 Zaproszenie na Pielgrzymkę Kobiet i Dziewcząt do Piekar Śląskich . . 337
 113 Zaproszenie na pielgrzymkę do Pszowa 338

HOMILIE METROPOLITY

- 114 Festiwal Życia, 9 lipca 2023 339
 115 Dzień Wspólnoty Ruchu Światło-Życie, 10 lipca 2023 341
 116 Msza święta w intencji dyrekcji i pracowników Lasów Państwowych, 14 lipca 2023 342
 117 Uroczystość św. Jacka, 13 sierpnia 2023 343
 118 Odpust w sanktuarium MB Lubeckiej, 15 sierpnia 2023 345
 119 Uroczystość św. Jacka, 17 sierpnia 2023 347
 120 Pielgrzymka Liturgicznej Służby Ołtarza, 28 sierpnia 2023 350
 121 Słowo na ingresie bp. Martina Davida, 31 sierpnia 2023 353
 122 **PERSONALIA** 354

ZMARLI

- 123 Ks. Janusz Rudzki + 05.07.2023 364
 124 Ks. Rafał Greiff + 20.08.2023 366
 125 Ks. Ernest Grajcke + 30.08.2023 367

ARCHIDIECEZJA
 KATOWICKA